

บทที่ 5

เสาหลักที่สามของ ความเชื่อในตรีเอกานุภาพ: ฮีบรูบทที่ 1

ฮีบรูบทที่ 1 นี้ผมเคยเรียกว่าเป็นเสาหลักที่สามของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ การเรียบเรียงของบทนี้เป็นความต่อเนื่องของข้อความอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิมซึ่งใช้เนื้อที่มากกว่าครึ่งบท และทำให้เห็นจุดประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ กษัตริย์ของอิสราเอลตาม พระสัญญา ไม่มีข้อความในพระคัมภีร์เดิมที่เคยพูดถึงพระเมสสิยาห์ว่าเป็นพระเจ้า และนี่ก็ไม่ใช่ความมุ่งหมายของหนังสือฮีบรู ต่อไปนี้คือฮีบรูบทที่ 1 ทั้งบท

ฮีบรู 1:1-14 ¹นานมาแล้ว พระเจ้าได้ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทางพวกผู้เผยพระวจนะหลายครั้งและหลายวิธีการ ²แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสกับเราทางพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นองค์ทวยาทรับสิ่งทั้งปวง โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ ³พระบุตรเป็นแสงเจิดจ้าของพระสิริของเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิภพเดียวกันกับพระองค์ และทรงคำจูนจักรวาลไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงชำระบาปทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ประทับที่เบื้องขวาขององค์ผู้สูงสุดเบื้องบน ⁴ทรงมาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก เพราะพระองค์ทรงได้รับพระนามที่สูงส่งกว่านามของเหล่าทูตสวรรค์ ⁵เพราะว่าพระเจ้าเคยตรัสกับทูตสวรรค์องค์ไหนอย่างนี้บ้างว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดเจ้า” และตรัสอีกว่า “เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” ⁶และอีกครั้งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการพระบุตร” ⁷พระองค์ตรัสถึงเหล่าทูตสวรรค์ว่า “พระองค์ทรงสร้างพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นเหมือนลม และทรงสร้างบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นเหมือนเปลวไฟ” ⁸แต่พระองค์ตรัสถึงพระบุตรว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ พระคทาแห่งความเที่ยงธรรมคือพระคทาแห่งราชอาณาจักรของพระองค์” ⁹พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดความมั่ว เพราะฉะนั้นพระเจ้า ซึ่งเป็นพระเจ้าของพระองค์ จึงได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยน้ำมันแห่งความยินดีเหนือบรรดาพระสหายของพระองค์” ¹⁰“องค์ผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลกในปฐมกาล และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีพระหัตถ์ของพระองค์” ¹¹สิ่งเหล่านั้นจะพินาศ แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านั้นจะเก่าไปเหมือนเสื้อผ้าที่สวมใส่ ¹²พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านั้นเหมือนทรงม้วนเสื้อคลุม สิ่งเหล่านั้นจะเปลี่ยนไปเหมือนกับเสื้อผ้า แต่พระองค์ยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด” ¹³และมีทูตสวรรค์องค์ไหนบ้างที่พระองค์เคยตรัสอย่างนี้ว่า “จงนั่งที่เบื้องขวาของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นที่รองเท้าของ

เจ้า”¹⁴ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นเพียงวิญญาณที่ปรนนิบัติรับใช้ ที่ถูกส่งออกไปเพื่อช่วยบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดไม่ใช่หรือ? (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 1:2

การที่จะพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูนั้น บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจำเป็นต้องหาข้อที่พูดถึงพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกนี้ ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง หรือพระเจ้าผู้ร่วมสร้าง หรือแม้แต่เป็นตัวแทนของการสร้าง ก็แสดงว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนและเป็นพระเจ้าอย่างชัดเจน การหาข้อดังกล่าวได้ยากในพระคัมภีร์ทำให้บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพพยายามจะค้นหาให้ได้ และในเมื่อหาข้ออย่างนั้นไม่ได้ แล้วทำไมจึงไม่คิดขึ้นมาใหม่ล่ะ? คำกล่าวนี้ไม่ได้พูดให้เป็นเรื่องตลก แต่เป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาอย่างจริงจัง

ในบทที่แล้วเราได้เห็นแล้วว่า “โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ” ในฮีบรู 1:2 ก็อาจหมายถึง “เพราะผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ” ซึ่งเป็นการอ่านที่ไม่สนับสนุนการดำรงอยู่ก่อนของพระคริสต์ ตอนนี้นำเรากลับมาดูข้อนี้จากมุมมองที่ต่างออกไปและสังเกตการแปลที่แห่งของข้อนี้ในฉบับ ESV ที่คลาดเคลื่อนจากตัวบทภาษากรีก

ต่อไปนี้จะอ้างอิงถึงฮีบรู 1:2 สองครั้ง ครั้งแรกจากฉบับ ESV และครั้งที่สองก็จากฉบับ ESV แต่มีความคลาดเคลื่อนที่ต่างจากตัวบทภาษากรีกที่เห็นเป็นตัวหนาและมีตัวเลข 1, 2, 3, 4 ข้างบน สำหรับการอ้างอิง

ฮีบรู 1:2 แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสกับเราทางพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นองค์ทายาทรับสิ่งทั้งปวง โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ

ฮีบรู 1:2 แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัสกับเราทางพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นองค์ทายาทรับสิ่งทั้งปวง โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก¹โดยเฉพาะ (ฉบับ ESV)¹

ถ้อยคำตอนท้ายของข้อนี้ที่ว่า “โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลกโดยเฉพาะ” เป็นการอ่านอย่างที่มีความเชื่อในตรีเอกานุภาพต้องการ เพราะมันบอกเป็นนัยว่าพระเยซูทรงมีบทบาทในการสร้างในปฐมกาล กระนั้นสัญญาบอกความผิดปกติก็น่าตั้งขึ้นเมื่อพระคัมภีร์ใหม่ฉบับนิวเยรูซาเล็มกล่าวบางอย่างที่แตกต่างออกไปว่า “โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆ” คำแปลอย่างไรกันถูกต้องกันแน่? นี่คือข้อตามที่ปรากฏในฉบับ NJB และในข้อความภาษากรีก

¹ Hebrews 1:2 “in these last days he has spoken to us by his¹ Son, whom he appointed the² heir of all things, through whom also he created³ the world⁴.” (ESV)

ฮีบรู 1:2 ฉบับ NJB ... ในยุคของเรา ในวาระสุดท้ายนี้ พระองค์ (พระเจ้า) ได้ตรัสกับเราในองค์พระบุตรของพระองค์¹ ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นทายาทของสิ่งทั้งปวง และโดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆ

Hebrews 1:2 NA28 ... ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκεν κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ ἐποίησεν τοὺς αἰῶνας [aiōnas]

ใครๆที่อ่านภาษากรีกได้ก็จะรู้ทันทีว่าฉบับ NJB ที่มีคำแปลที่ถูกต้อง ไม่ใช่ฉบับ ESV ในภาษากรีกนั้น คำสำคัญจะเป็นคำท้ายสุดในข้อนั้น ซึ่งก็คือ *aiōnas* คำพหูพจน์ของ *aiōn*² อันที่จริงแล้วคำภาษาอังกฤษว่า “eon” (ยุค) มาจากภาษากรีกว่า *aiōn* ทางภาษาละตินว่า *aeōn*

ในขณะที่ฉบับ ESV ได้ทำการดัดแปลงสี่แห่งในฮีบรู 1:2 ในส่วนภาษากรีกนั้น ฉบับ NJB ได้ทำการดัดแปลงเพียงแห่งเดียว ต่อไปนี้เราจะแสดงรายการดัดแปลงของฉบับ ESV สี่รายการที่ทำเครื่องหมายไว้ด้วยตัวเลขสี่ตัวข้างบน และตามมาด้วยการพิจารณารายละเอียดของการดัดแปลงที่สี่

การดัดแปลงที่ 1 ในคำว่า “พระบุตรของพระองค์” จากฮีบรู 1:2 นั้น เราจะไม่พบคำว่า “ของพระองค์” ในภาษากรีก แล้วเหตุใดฉบับ ESV จึงเพิ่มเข้าไป? การรวมคำว่า “ของพระองค์” เข้าไปก็ไม่ได้ทำให้คำกล่าวนั้นผิดไปจากหลักคำสอน แต่ทำไมจึงใส่คำนี้เข้าไปในตัวบททั้งๆที่ไม่ได้มีอยู่ ดังนั้นจึงเป็นการจำกัดความหมายของคำว่า “บุตร”? ความจริงก็คือ พระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าทรง “นำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรี” (ฮีบรู 2:10) ไม่ใช่แค่บุตรคนเดียว

การดัดแปลงที่ 2 ในทำนองเดียวกันคำว่า “the” ในคำ “the heir (องค์ทายาท)” นี้ไม่มีในภาษากรีกแล้วทำไมฉบับ ESV จึงเพิ่มคำนี้เข้ามา? คำว่า “องค์ทายาท” บ่งบอกอะไรหรือ ถ้าไม่ใช่ว่าพระเยซูทรงเป็นทายาทเพียงคนเดียว? มีเหตุผลอะไรหรือที่กำหนดข้อจำกัดที่ไม่ได้พบในพระคัมภีร์ให้กับคำว่า “ทายาท”? เปาโลกล่าวว่าผู้เชื่อทั้งหลายก็เป็นทายาทด้วย คือ “ถ้าเป็นบุตรของพระองค์แล้ว เราก็คือเป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้าและเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์” (โรม 8:17)

การดัดแปลงที่ 3 คำว่า “ได้ทำให้มี” (ซึ่งคงไว้อย่างถูกต้องในฉบับ NJB) และฉบับ ESV ได้เปลี่ยนให้เป็น “ได้สร้าง” เหตุผลของการเปลี่ยนที่เห็นได้ชัดก็คือ มนุษย์สามารถทำสิ่งต่างๆให้มีขึ้นได้ แต่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถสร้างสิ่งต่างๆได้ การเปลี่ยน “ได้ทำให้มี” มาเป็น “ได้สร้าง” เป็นการดัดแปลงพื้นฐานที่บอกเป็นนัยว่าพระเยซูคือพระเจ้า ความแตกต่างของความหมายระหว่าง “ได้ทำให้มี” กับ “ได้สร้าง” นั้นไม่ชัดเจนมากในภาษาอังกฤษเหมือนในภาษากรีก แต่ถึงแม้ในภาษาอังกฤษ คำว่า “ฉันได้ทำ (ให้มี) ขนมปังนี้” (อาจโดยการอบ) ก็จะเข้าใจแตกต่างจาก “ฉันได้สร้างขนมปังนี้” (ซึ่งอาจใช้เป็นหนึ่งในหลายความหมายที่รวมถึงการสร้างขนมปังโดยการอัครจารย์)³

² คำพหูพจน์ของ “*aiōn*” (“ยุค”), พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษของเฮเยอร์ให้ความคิดเห็นที่ตรงกันว่า “พหูพจน์แสดงถึงยุคต่างๆที่เป็นเอกเทศโดยมีผลสรุปคือความนิรันดร์กาล”

³ ภาษาจีนก็ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างคำว่า “ทำขึ้น” (做 หรือ 造 หรือ 制造) กับ “สร้างขึ้น” (创造)

การดัดแปลงที่ 4 นี้เป็นการดัดแปลงครั้งใหญ่ซึ่งสะท้อนให้เห็นในคำแปลที่ขัดแย้งกับฉบับ NJB (“โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคสมัยต่าง ๆ”) และ ESV (“โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างโลก โดยเฉพาะ”) ฉบับ NJB แปล *tous aiōnas* ได้อย่างถูกต้องว่าเป็น “ยุคต่าง ๆ” (ซึ่งเป็นคำแปลตรงตัวเลย)⁴ ในขณะที่ฉบับ ESV เปลี่ยนคำนี้เป็น “โลก” เพื่อบ่งบอกว่าโลกนี้ได้ถูกสร้างขึ้นทางพระเยซู มันน่าสนใจที่การผูกประโยคอย่างเดียวกันนี้มีปรากฏ 29 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก แต่ฉบับ ESV ไม่เคยแปลว่า “โลก” ยกเว้นในฮีบรู 1:2!

ตามคำศัพท์แล้ว *tous aiōnas* ในฮีบรู 1:2 ไม่ได้หมายถึง “โลก” แต่หมายถึง “ยุคต่าง ๆ” นั่นเป็นคำพหูพจน์ของ *aiōn* ซึ่งหมายความว่า “ยุค” (ดังนั้นพหูพจน์จึงเป็น “ยุคต่าง ๆ”) สำหรับคนที่พูดภาษาอังกฤษแล้วจะเข้าใจจุดนี้ได้ง่าย เพราะคำภาษาอังกฤษว่า “eon” มาจาก *aiōn* ที่ว่า *aiōn* ให้ความหมายเกี่ยวกับเวลาและยุคต่าง ๆ (เหมือนกับ “eon” ในภาษาอังกฤษ) นั่นจะ เห็นมากขึ้นในข้อเท็จจริงที่ว่า *eis ton aiōna* (หรือ *eis tous aiōnas*) เป็นสำนวนภาษากรีกมาตรฐานสำหรับคำว่า “เป็นนิรันดร์” (มีปรากฏ 54 ครั้ง, เช่น 2 ยอห์น 1:2)⁵

ความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงฮีบรู 1:2

[หมายเหตุ: ผู้อ่านบางคนอาจต้องการข้ามส่วนนี้ไป]

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเฮเยอร์และฉบับอื่นๆต่างยอมรับว่า *aiōn* ให้ความหมายเกี่ยวกับเวลาและยุคสมัยต่างๆ แต่เฮเยอร์พยายามอย่างมากที่จะหาทางหลีกเลี่ยงของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับข้อเท็จจริงนี้ในฮีบรู 1:2 ด้วยคำนามนัยที่สมมุติขึ้น

คำว่า “นามนัย” อาจดูสลับ แต่แนวความคิดของมันเข้าใจได้ง่าย พจนานุกรมฉบับอเมริกัน เฮริเทจ (AHD)⁶ กล่าวว่า นามนัยเป็นรูปแบบคำพูดที่แทนด้วยคำอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกันอย่างมาก พจนานุกรมฉบับอเมริกันเฮริเทจ ยกตัวอย่างคำนามนัยสองตัวอย่างคือ “วอชิงตัน” (Washington) ซึ่งหมายถึงรัฐบาลสหรัฐอเมริกา และ “ดาบ” (sword) ซึ่งหมายถึงอำนาจทางทหาร

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเฮเยอร์ (หน้า 19) หยิบยกนามนัยที่ไม่มีอยู่จริงเพื่อจะบอกว่า *aiōn* หมายถึง “โลก, จักรวาล” โดยนามนัย พจนานุกรมนี้นี้ดูเหมือนจะเป็นฉบับเดียวที่พบการใช้นามนัยนี้ที่คิดขึ้น คำนิยามของ *aiōn* ถูกต้องจนถึงจุดที่มุ่งเน้นอยู่ที่ “ยุค” มากกว่า “โลก” นั่นคือ จนกระทั่งมีการหยิบยกนามนัยในประโยคสุดท้าย

1. ยุค, ช่วงชีวิตของมนุษย์, ชีวิต

⁴ ดังที่เห็นในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก-อังกฤษฉบับอินเทอร์ไลเนียร์ของมาร์แชล ซึ่งให้คำแปลตรงตัวว่า “ยุคต่าง ๆ” มากกว่า “โลก” เช่นเดียวกับฉบับอินเทอร์ไลเนียร์โดยบราวน์/คอมฟอร์ด

⁵ 2 ยอห์น 1:2 “เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิรันดร์”

⁶ American Heritage Dictionary

2. ยุคที่ไม่ขาดช่วง, ความไม่มีที่สิ้นสุดของกาลเวลา, ความนิรันดร์กาล
 - 1a. เป็นสากล, เป็นนิรันดร์, ยอห์น 6:51, 58; 14:16; ฮีบรู 5:6; 6:20 เป็นต้น
2. โดยนามนัยของสิ่งที่บรรจุสำหรับบรรจุไว้ *hoi aiōnes* หมายถึงโลก, จักรวาล
 - ได้แก่ การรวมตัวกันของสิ่งต่างๆที่บรรจุไว้ในกาลเวลา ฮีบรู 1:2; 11:3

นี่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เธเยอร์กล่าวไว้ในคำกล่าวสุดท้ายว่า *aiōn* ไม่เคยถูกเรียกด้วยนามนัยว่า “ที่บรรจุ” ของจักรวาลวัตถุที่ถูกสร้างขึ้น ไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์เกี่ยวกับนามนัยที่กล่าวถึงนี้ จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เธเยอร์ไม่ได้อ้างอิงงานเขียนก่อนหน้าเกี่ยวกับความหมายที่ผิดธรรมดาที่นี่ เห็นได้ชัดว่านามนัยดังกล่าวคิดขึ้นเพื่อใช้กับความเชื่อในตรีเอกานุภาพ นี่เป็นการ “ใช้พระวณะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” ใหม่ (2 ทิโมธี 2:15) หรือนี่เป็นการ “บิดเบือนพระวณะของพระเจ้า” หรือไม่ (2 โครินธ์ 4:2)?

ในทางตรงกันข้าม พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับมาตรฐาน 1973 ที่ไม่ตัดย่อของลิตเติล-สก็อต-โจนส์⁷ ไม่ได้กล่าวถึง “โลก” หรือ “จักรวาล” ในคำนิยามของ *aiōn* (ตรงข้ามกับฉบับ ESV) นี่จึงไม่ต้องพูดถึงว่า *aiōn* เป็นที่บรรจุของโลกหรือจักรวาล (ตรงข้ามกับเธเยอร์) พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับพิมพ์ครั้งแรกของลิตเติล-สก็อต-โจนส์ ได้ตีพิมพ์ในปี 1843 เป็นเวลา 46 ปีก่อนการตีพิมพ์พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับเธเยอร์ในปี 1889 แล้วทำไมเธเยอร์จึงให้คำนิยามที่ไม่เคยมาก่อนของ *aiōn* ที่ไม่พบในฉบับของลิตเติล-สก็อต-โจนส์ ซึ่งเป็นพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษที่ได้รับการยอมรับและเชื่อถือในสมัยของเธเยอร์เหมือนที่ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ โดยไม่มีหลักฐานเกี่ยวกับการเขียนใดๆในเรื่องนี้?

ต่อไปนี้เป็นคำนิยามของ *aiōn* (ที่ทับศัพท์ภาษากรีก) ในฉบับ 1996 พิมพ์ครั้งที่ 9 ของพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับลิตเติล-สก็อต-โจนส์ LSJ ซึ่งไม่ได้ให้ความหมายว่าเป็น “โลก” หรือ “พิภพ” (ตรงข้ามกับฉบับ ESV) นี่จึงไม่ต้องพูดถึงข้อเสนอแนะใดๆของนามนัยที่กล่าวถึง

aiōn, ōnos, ho: - ช่วงเวลาหนึ่งของการมีชีวิตอยู่:

1. ช่วงชีวิตของคน ๆ หนึ่ง, ชีวิต
2. ยุคหนึ่ง, รุ่นอายุ
3. ระยะเวลาอันยาวนานของช่วงเวลาหนึ่ง, ยุคหนึ่ง, *ap' aiōnos* แต่เก่าก่อน, สำหรับทุกวัย, พระคัมภีร์ใหม่; *ton di 'aiōnos chronon*, เป็นนิรันดร์
4. ระยะเวลาที่แน่นอนของช่วงเวลาหนึ่ง, ศักราช, ยุคสมัย, ยุค, ช่วงสมัย, *ho aiōn houtos* โลกในปัจจุบันนี้, ตรงข้ามกับ *to ho mellōn*, พระคัมภีร์ใหม่: ดังนั้นการใช้ในพหูพจน์, *eis tous aiōnas* เป็นนิรันดร์

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับที่สามของ BDAG เกี่ยวกับ *aiōn* จัดให้ฮีบรู 1:2 อยู่ภายใต้หัวข้อที่ 3 ด้วยคำนิยามว่า “โลกในแนวคิดเชิงพื้นที่” แต่พจนานุกรมฉบับ BDAG ไม่แน่ใจกับการจัดหมวดหมู่

⁷ the unabridged 1973 edition of the standard Liddell-Scott-Jones (LSJ)

นี้และยอมรับว่า “ข้อพระคัมภีร์หลายตอนเหล่านี้” (กล่าวคือ ข้อความที่ BDAG เพิ่งอ้างถึงซึ่งรวมฮีบรู 1:2) อาจอยู่ภายใต้หัวข้อที่ 2” หัวข้อที่ 2 ให้คำนิยามว่า “ส่วนหนึ่งของช่วงเวลาที่เป็นส่วนเฉพาะของประวัติศาสตร์, ยุค” ซึ่งสอดคล้องกับความหมายพื้นฐานและตามคำของ *aiōn* ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม โลกที่ได้สร้างขึ้นในปฐมกาลไม่ได้เป็นเพียง “แนวคิดเชิงพื้นที่” แต่ยังเป็นแนวคิดทางจิตวิญญาณที่ใช้ไปถึงการทรงสร้างใหม่ การทรงสร้างใหม่มีความสำคัญต่อการเข้าใจฮีบรู 1:2 และข้ออื่นๆในฮีบรู (เช่น ฮีบรู 11:3)⁸

คำว่า *aiōn* ในพระคัมภีร์ ไม่เคยหมายถึงการสร้างสิ่งที่เป็นวัตถุในปฐมกาล ดังนั้นฮีบรู 1:2 จึงไม่ได้พูดถึงการมีส่วนร่วมใดๆของพระเยซูในการสร้างโลกในปฐมกาล แต่ตรงกันข้ามกับที่พระประสงค์ของพระยาห์เวห์ในการทรงสร้างของพระองค์ก็คือว่า พระเยซูคริสต์ควรจะเป็นทายาทรับทุกสิ่งโดยมีพี่น้องของพระองค์เป็นทายาทร่วมกับพระองค์ ด้วยเหตุนี้ในฮีบรู 1:2 ข้อเดียวกัน จึงพูดถึงพระบุตรว่าเป็นผู้ที่พระเจ้า “ได้ทรงตั้งให้เป็นทายาทรับสิ่งทั้งปวง” แล้วกล่าวต่อไปว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดยุคต่างๆโดยทางพระคริสต์ (ฉบับ NJB “โดยผู้ที่พระเจ้าได้ทรงทำให้มียุคต่างๆ”; ฉบับ ITNT “พระองค์ยังทรงกำหนดยุคสมัยต่างๆขึ้นรอบพระองค์”)

สรุปแล้ว *aiōn* ไม่ได้หมายถึงโลกวัตถุหรือจักรวาล แต่หมายถึงยุคหรือยุคสมัยต่างๆของประวัติศาสตร์มนุษย์จากปฐมกาลจนถึงสิ้นยุค เราได้เห็นแล้วว่าคำภาษาอังกฤษว่า *eon* นี้มาจากคำภาษากรีกว่า *aiōn* ทางคำภาษาละตินว่า *aeōn*

สองยุคหลัก ๆ ในประวัติศาสตร์ของความรอด

พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของยุคต่างๆในทางใดหรือ? สิ่งที่หนังสือฮีบรูนี้ถึงก็คือ “ประวัติศาสตร์แห่งความรอด” ในพระคัมภีร์ใหม่และในศาสนายิวนั้น ประวัติศาสตร์แห่งความรอดได้แบ่งออกเป็นสองยุคหลัก ๆ คือ “ยุคนี้” และ “ยุคที่จะมาถึง” ทั้งสองยุคมาบรรจบกันที่พระเยซูคริสต์พระเมสสิยาห์และถูกกล่าวถึงพร้อมกันในมัทธิว 12:32 (“ผู้ใดที่กล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่ได้รับการยกโทษ ทั้งในยุคนี้หรือในยุคหน้า”) และในเอเฟซัส 1:21 (พระเจ้าทรงตั้งพระคริสต์ไว้ “เหนือกว่านามทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึง ไม่เฉพาะแต่ในยุคนี้ แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย”) พระยาห์เวห์ ทรงทำให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางของยุคสมัยต่างๆ เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ของ “ยุคต่างๆ” (1 ทิโมธี 1:17 ซึ่งมี *aiōn* คำพหูพจน์คำเดียวกัน)⁹ ทรงทำให้แผนงานของพระองค์เกี่ยวกับความรอดสำหรับมนุษย์สำเร็จโดยทางพระคริสต์

ยุคปัจจุบันเริ่มต้นกับอับราฮัมและดำเนินต่อมาจนถึงปัจจุบัน ยุคที่จะมาถึงเริ่มต้นกับพระเยซูพระเมสสิยาห์และจะดำเนินต่อไปจนเมื่อสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้สำเร็จ นี่หมายถึงการคาบเกี่ยวกันของสองยุค และยุคทั้งสองนี้จะคาบเกี่ยวกันต่อไปจนกว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมา อีกครั้ง (กิจการ

⁸ ฮีบรู 11:3 “โดยความเชื่อ เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างยุค ด้วยพระดำรัสจากพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองไม่เห็นจึงปรากฏให้เห็น” (ฉบับนิวเยรูซาเล็ม) ฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “โดยความเชื่อ เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาล” (ผู้แปล)

⁹ 1 ทิโมธี 1:17 “พระมหากษัตริย์ของยุคต่างๆ ผู้เป็นองค์อมตะ และไม่ทรงปรากฏแก่ตา ผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว ขอพระเกียรติและพระสิริจงมีแด่พระองค์ในยุคต่างๆไป อาเมน” (แปลจากต้นฉบับภาษากรีก)

1:11; มาระโก 13:26) การคาบเกี่ยวกันของทั้งสองยุคนี้ทำให้เป็นไปได้ที่เรามีสปการณ์กับ “ฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมาถึง” ได้ในขณะนี้ (ฮีบรู 6:5)¹⁰ ถึงแม้ว่า “ยุคนี้” อาจพูดได้ว่าเริ่มต้นกับอับราฮัม แต่ก็ถูกต้องพอ ๆ กันที่จะพูดว่าเริ่มต้นด้วยการไม่เชื่อฟังของอาดัม ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ยุคนี้ก็จะดำเนินต่อไป “จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20, *tēs sunteleias tou aiōnos*) จะสิ้นสุดด้วยการที่ผู้เชื่อทั้งปวงจะเป็นขึ้นจากความตาย ซึ่งเป็นสิ่งสุดยอดที่แสดงให้เห็นถึงฤทธานุภาพของพระยาห์เวห์ในการประทานชีวิตให้ และด้วยการพิพากษาสุดท้าย

ในยุคนี้ พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์มากมาย เช่น การเปิดเผยพระนามพระยาห์เวห์ของพระองค์ การช่วยกู้ชนอิสราเอลออกจากอียิปต์ การประทานพระบัญญัติสิบประการแก่โมเสสบนภูเขาซีนาย และที่สำคัญที่สุดคือการมาบังเกิดอันน่าอัศจรรย์ของพระเยซู ตามมาด้วยความสมบูรณ์แบบของพระองค์ (ที่สำเร็จโดยผ่านความทุกข์ทรมาน) ความตายของพระองค์ และการคืนพระชนม์ของพระองค์ เพื่อความรอดของโลก

ในฮีบรู สองยุคหรือสองยุคสมัย (ยุคนี้และยุคที่จะมาถึง) นี้สอดคล้องกับสองพันธสัญญาคือ “พันธสัญญาแรก” และ “พันธสัญญาใหม่” (ฮีบรู 8:7-8)¹¹ ฮีบรูกล่าวถึงพันธสัญญาเดิมว่า “พันธสัญญาไปแล้ว สิ่งที่พันธสัญญาและเก่าไปแล้วนั้นก็เสื่อมสูญไป” (8:13) พันธสัญญาใหม่เป็น “พันธสัญญาที่ดีกว่า” (7:22)¹² และมีลักษณะในฝ่ายวิญญาณที่เกี่ยวข้องกับใจและจิตใจ “เราจะบรรจุพระธรรมของเราไว้ในจิตใจของเขา และเราจะจารึกพระธรรมบัญญัตินั้นไว้ที่ในดวงใจของเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นชนชาติของเรา” (8:10; 10:16) พระเยซู “ทรงได้รับมอบหมายพันธกิจที่ประเสริฐกว่า เช่นเดียวกับพันธสัญญาที่พระองค์ทรงเป็นผู้กลางนั้น ซึ่งเป็นพระสัญญาที่ดียิ่งกว่า” (ฮีบรู 8:6, ฉบับ NJB) ด้วยเหตุนี้พันธสัญญาใหม่จึงถูกเรียกว่าเป็น “พันธสัญญานิรันดร์” (13:20)¹³

“พันธสัญญา” (*diathēkē*) เป็นคำสำคัญในหนังสือฮีบรูและมีปรากฏบ่อยครั้งในหนังสือฮีบรู (14 ครั้ง) มากกว่าหนังสือเล่มอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ (เล่มที่มีปรากฏสูงสุดรองลงมาคือกาลาเทีย ซึ่งมีปรากฏ 3 ครั้ง) พันธสัญญาที่บันทึกไว้แรกสุดระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ก็คือพันธสัญญาที่พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงทำไว้กับโนอาห์ที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะไม่ให้น้ำท่วมโลกอีก (ปฐมกาล 9:9-17)

ในพันธสัญญาแรก ๆ มีพันธสัญญาหนึ่งที่สำคัญคือ พันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำไว้กับ อับราฮัมเมื่อเขายังคงใช้ชื่ออับราม (ปฐมกาล 15:18) พันธสัญญาได้กำหนดอาณาเขตของดินแดนที่จะประทานให้แก่ชนอิสราเอล เครื่องหมายของพันธสัญญานี้คือการเข้าสู่หนัด (ปฐมกาล 17:10) ดังที่เป็นมาจนทุกวันนี้ในหมู่ชาวยิว ต่อมาพันธสัญญานี้ได้มาเป็นรากฐานพันธสัญญาของพระเจ้ากับชนอิสราเอลทาง

¹⁰ ฮีบรู 6:5 “และได้ชิมความดีงามแห่งพระวาทะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะถึงนั้น”

¹¹ ฮีบรู 8:7-8 “เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก” ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเถิด วันหนึ่งข้างหน้าเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับชนชาติอิสราเอล และชาติยูดาห์”

¹² ฮีบรู 7:22 “ข้อนี้กระทำให้พันธสัญญาที่พระเยซูทรงรับประกันนั้น ดีกว่าพันธสัญญาเก่าสักเพียงใด”

¹³ ฮีบรู 13:20 “ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีเลิศ โดยโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์”

โมเสสที่ว่า “พระเจ้าทรงสดับเสียงคร่ำครวญของเขา จึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” (อพยพ 2:24; 6:5 เป็นต้นไป)

ฮีบรู 1:2 ข้อที่เรากำลังพูดถึงนี้กล่าวว่าพระคริสต์ “เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงตั้งให้เป็นทายาทรับสิ่งทั้งปวง” คำว่า “สิ่งทั้งปวง” ตรงนี้มีความหมายที่มากกว่าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว เพราะว่าพระคริสต์จะทรงครอบครองในฐานะที่เป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง รวมทั้งและโดยเฉพาะมนุษย์และบรรดาทูตสวรรค์ คำว่า “สิ่งทั้งปวง” ไม่ได้มุ่งความสนใจของเราไปที่อดีต (การทรงสร้างในปฐมกาล) แต่มุ่งไปที่อนาคต (เปรียบเทียบกับคำที่มองไปข้างหน้าว่า “ทายาท”)

แต่ก่อนที่จะได้รับมรดกในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ เรื่องความจริงของความบาปซึ่งผูกมัดมนุษย์และบรรดาทูตสวรรค์นั้นจะต้องถูกจัดการ ความบาปของ “คนในยุคที่ชั่วร้ายนี้” ในปัจจุบัน (มัทธิว 12:45; ลูกา 11:29) จะต้องได้รับการลบล้างและการคืนดีกับพระยาห์เวห์จะต้องสำเร็จ ก่อนที่เราจะพูดถึงมรดกของพระบุตรได้ ตามคำนิยามแล้ว บุตรชายจะได้มรดกจากบิดาของเขาในสิ่งที่บิดาเป็นเจ้าของบิดา ฉะนั้นสิ่งใดก็ตามที่พระคริสต์ทรงรับมรดกจากพระบิดานั้น จะต้องไม่มีมลทินและบริสุทธิ์เนื่องจากความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องลบล้างบาปของมนุษย์และการที่เขาจะต้องคืนดีกับพระบิดา

พระเจ้าได้ทรงสร้างยุคเหล่านี้โดยทางพระคริสต์และโดยมีพระคริสต์อยู่ในความตั้งพระทัย เช่นเดียวกับการอิทธิฤทธิ์ การอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆที่พระเจ้าทรงกระทำ “โดยทาง” พระเยซู (กิจการ 2:22) ยุคเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่พระเจ้ากระทำโดยทางพระเยซู¹⁴ เช่นกัน ยุคเหล่านี้ไม่ได้เป็นช่วงเวลาที่ถูกเอามาหรือเป็นช่วงเวลาที่ยังเอื้อ เพราะในยุคเหล่านี้ พระเจ้าทรงดำเนินแผนงานนิรันดร์ของพระองค์ในการช่วยให้รอดโดยทางพระคริสต์ เหมือนกับหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงทำผ่านทางพระคริสต์นั้นก็มีจุดประสงค์เพื่อชี้แนะเราไปถึงความรอดในพระคริสต์

ถึงแม้มนุษย์จะมีอิสระอยู่บ้างในการวางแผนภายในส่วนเสี้ยวของเวลา แต่ว่าเขาไม่สามารถจะควบคุมเวลาได้และเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของเวลา แต่นี่ตรงกันข้ามกับพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ เพราะพระองค์ “ทรงสร้างกาลเวลา” (เปรียบเทียบกับ “พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆขึ้น” ฮีบรู 1:2, ฉบับ NJB) และทรงกำหนดยุคต่างๆนั้นตามพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์¹⁵

คำว่า *aiōn* เกี่ยวข้องกับเวลา (เปรียบเทียบกับ *eon*) การแปลว่า “โลก” หรือ “จักรวาล” ทำให้เข้าใจผิดเพราะ “โลก” มีความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกับเวลาดังจะเห็นได้ในพจนานุกรมภาษากรีกหรือ

¹⁴ ความเชื่อมโยงระหว่างฮีบรู 1:2 กับกิจการ 2:22 เห็นได้จากการเปรียบเทียบ δι' οὗ καὶ ἐποίησεν τοὺς αἰῶνας (“โดยทางผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆขึ้น”) ในฮีบรู 1:2 กับ διὐνάμεσι καὶ τέρασσι καὶ σημείοις οἷς ἐποίησεν δι' αὐτοῦ ὁ θεὸς (“การอิทธิฤทธิ์ การอัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงทำโดยทางพระบุตร”) ในกิจการ 2:22 ให้สังเกตถ้อยคำตรงกันที่เป็นตัวหนา

¹⁵ ในฮีบรู 1:2 (“โดยผู้ที่พระองค์ได้ทรงทำให้มียุคต่างๆขึ้น” ฉบับ NJB) คำกรีกของคำว่า “ทำให้มีขึ้น” คือ *poieō* (*ποιέω*) ตรงนี้ไม่ได้หมายถึง “ได้สร้างโลก” (ฉบับ ESV) แต่หมายถึง “ทำให้มี (กำหนด, แต่งตั้ง) ยุคต่างๆขึ้น” ความหมายของการแต่งตั้งในคำ *poieō* จะเห็นได้ในฮีบรู 3:2 (“ผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้”); กิจการ 2:36 (“พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพระเยซูให้เป็นทั้งองค์ผู้เป็นเจ้าของและเป็นพระคริสต์”); วิวรณ์ 5:10 (“พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งให้พวกเขาเป็นอาณาจักรและเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา”); มาระโก 3:14 (“พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งคนสิบสองคน”) และข้ออื่นๆ

ภาษาอังกฤษ กระนั้นบางฉบับก็แปล *aiōn* ในฮีบรู 1:2 ว่า “โลก” แทนที่จะแปลว่า “ยุค” เพื่อบอกว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างโลกแห่งวัตถุโดยทางพระเยซู ดังนั้นจึงเป็นการ “บอกเป็นนัย” ถึงการดำรงอยู่ก่อนของพระเยซู

ฮีบรู 1:3

ฮีบรู 1:3 พระบุตรเป็นแสงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า และทรงเป็นตัวแทนที่เหมือนพระเจ้า และทรงคำจูนทุกสิ่งไว้ด้วยถ้อยคำที่ทรงอำนาจของพระองค์ หลังจากที่ได้ทรงชำระบาปแล้ว พระองค์ก็ได้ประทับที่เบื้องขวาขององค์ผู้สูงสุดในสวรรค์ (ฉบับ NIV)

เราจะเปรียบเทียบส่วนแรกของข้อนี้กับสองข้อจาก 2 โครินธ์ 4

ฮีบรู 1:3a พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า และทรงเป็นตัวแทนที่เหมือนพระเจ้า

2 โครินธ์ 4:6b พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

2 โครินธ์ 4:4b คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า

สองข้อหลังจากพระคัมภีร์ตอนเดียวกันและห่างกันเพียงข้อเดียว (ข้อ 5) เมื่อมองรวมกันจะเห็นว่าทั้งสองข้อมีความคล้ายกันกับฮีบรู 1:3a เนื่องจากพระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้า” พระองค์ทรงเป็น “แสงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า” ที่เห็นได้ “บนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” ให้อุบายที่เป็นตัวหนา

แต่ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเหมือนที่พระองค์ทรงเป็นในความเชื่อตรีเอกานุภาพ ฮีบรู 1:3 ก็จะไม่เข้าใจไม่ได้ เพราะพระสิริที่พระองค์ทรงสำแดงนั้นจะเป็นพระสิริของความเป็นพระเจ้าของพระองค์เอง แต่ตรงกันข้ามกับพระสิริที่ฉายผ่านพระเยซูของพระคัมภีร์นั้นเป็นพระสิริของพระเจ้า

คำกรีก *charaktēr* ซึ่งแปลในฮีบรู 1:3 ว่า “เป็นตัวแทนที่เหมือน” (ฉบับ NIV) หรือ “พิมพ์เดียวกัน” (ฉบับ ESV)¹⁶ หมายถึงรูปแบบภายนอกที่มองเห็นได้ พจนานุกรมภาษกรีก-อังกฤษฉบับ BDAG นิยามคำนี้ว่าเป็น “สิ่งที่ปรากฏให้เห็น, ลักษณะภายนอก, รูปลักษณ์ที่มองเห็น, แบบพิมพ์” คำว่าแบบพิมพ์ในคำนิยามนี้สอดคล้องกับความจริงที่ว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระฉายาของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 4:4)¹⁷ เนื่องจาก “เป็นตัวแทน” และ “พระฉายา (รูปจำลอง)” ถูกใช้กับพระเยซูผู้ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ จึงมีการเปิดเผยบางสิ่งสำคัญ คือเพราะความสมบูรณ์แบบของพระองค์นี้เอง พระเยซูจึงทรงเป็นรูปจำลองพิเศษที่ทำให้เห็นพระเจ้าที่มองไม่เห็น และเป็นตัวแทนที่เหมือน (สมบูรณ์แบบ) ของพระเจ้า ความจริงที่ว่าพระเยซูทรงทำให้มองเห็นพระเจ้าที่มองไม่เห็นนั้น เป็นการบรรลุผลที่มีอำนาจมากที่สุดตามจุดประสงค์ของพระเจ้าในการสร้างมนุษย์ นั่นก็คือ ที่จะทรงเปิดเผยพระองค์เองกับมนุษย์และทุกสิ่ง

¹⁶ “ทรงเป็นเหมือนพระเจ้าทุกประการ” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย) และ “ทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” (ฉบับ ESV)

¹⁷ จะกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างครบถ้วนมากขึ้นในบทที่ 10 ของหนังสือเล่มนี้

ทรงสร้าง การเปิดเผยพระองค์เองของ พระเจ้าเป็นขั้นแรกที่สำคัญในการสื่อสารกับมนุษย์ที่พระองค์ ทรงสร้าง

ฮีบรู 1:3 การกล่าวถึงพระคริสต์ว่า “ทรงคำจุนทุกสิ่งไว้ด้วยถ้อยคำที่ทรงอาณาภาพของพระองค์” โดยที่ คำว่า “คำจุน” แปลจากคำ *pherō* ซึ่งเป็นคำกริยาที่มีความหมายหลากหลายคือ นำ, เกิดขึ้น, แแบกรับ, คำจุน, แแบก (เช่น ใช้กับพระเยซูในการแบกกางเขน, ลูกา 23:26)

ในฮีบรูมีการเปรียบเทียบพระเยซูกับโมเสส แต่ก็มีเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างกันด้วย (เช่น ฮีบรู 3:3 “พระเยซูทรงสมควรได้รับเกียรติยิ่งกว่าโมเสส”) จึงไม่น่าแปลกใจที่คำ *pherō* นี้ใช้ในพระคัมภีร์ กับทั้งโมเสสและพระเยซู คือโมเสส “แบก” (นำ, แแบกรับ) คนอิสราเอล¹⁸ และในทำนองเดียวกันพระเยซูก็ทรง “แบก” โลกโดย “ทรงคำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยถ้อยคำที่ทรงอาณาภาพของพระองค์” (ฮีบรู 1:3) ในฮีบรู 1:3 นั้น *pherō* เป็นคำกริยาในกาลปัจจุบันซึ่งบ่งชี้ว่า พระเยซูกำลังทรงคำจุนอยู่ในขณะนี้และจะยังคงทำเช่นนั้นต่อไปในอนาคตจนยุคสุดท้าย การทรงคำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ของพระองค์นั้นไม่ได้มองย้อนกลับไปในอดีตอันไกลโพ้น หรือย้อนไปถึงการดำรงอยู่ก่อน หรือย้อนไปถึงการทรงสร้างทางวัตถุ แต่มองไปที่ฤทธานุภาพและสิทธิอำนาจที่มาพร้อมกับการยกย่องพระองค์ให้อยู่ในที่สูงที่สุด ณ เบื้องขวาของพระเจ้า (ฮีบรู 1:3) นี้ไม่ใช่ที่นั่งอันมีเกียรติสำหรับพระเยซูที่จะ “นั่งพอใจผลงาน” ซึ่งชมกับความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยมของพระองค์ การที่พระองค์ได้รับการยกย่องอย่างสูงส่งนั้นจึงทรงมีสิทธิอำนาจที่จะปกครองในฐานะผู้แทนที่มีอำนาจเต็มของพระยาห์เวห์เหนือจักรวาลของพระองค์เพื่อบัญชา “สิ่งทั้งปวง” (1:3) เนื่องจากพระเยซูทรงได้รับการยกย่องจากพระเจ้าและได้รับนามที่เหนือนามทั้งหมด (ฟิลิปปี 2:9)¹⁹ ในเวลานี้พระองค์จึงทรงเป็น “องค์ผู้เป็นเจ้าของเหนือคนทั้งหลาย” (กิจการ 10:36)²⁰ ทรงได้รับสิทธิอำนาจให้อยู่เหนือทุกคนและทุกสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกโดยยกเว้นตัวพระเจ้าเอง (1 โครินธ์ 15:27)²¹ ที่พระเยซูทรงประทับอยู่เบื้องขวาของพระองค์ ในข้อฮีบรู 1:3 นี้ พระยาห์เวห์ได้ถูกกล่าวถึงโดยคำนามนัยว่า “ผู้ทรงเดชานุภาพ” (เหมือนกับในฮีบรู 8:1)²²

ฮีบรู 1: 4-5

ฮีบรู 1:4 ทรงมาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากนัก เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงได้รับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของพวกทูตสวรรค์

¹⁸ ในฉบับ LXX นั้น *pherō* ใช้กับโมเสสที่เป็นผู้ “แบก” คนอิสราเอล ตัวอย่างเช่น กันดารวิถี 11:14 (“ข้าพเจ้าจะไม่สามารถแบกคนเหล่านี้แต่ลำพัง” เปรียบเทียบข้อ 11, 17) และเฉลยธรรมบัญญัติ 1:9 (“ข้าพเจ้าคนเดียวแบกพวกท่าน [คนอิสราเอล] ไมไหว”)

¹⁹ ฟิลิปปี 2:9 “เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด และประทานพระนามที่เหนือนามทั้งหมดแก่พระองค์”

²⁰ กิจการ 10:36 “เรื่องที่พระองค์ทรงฝากไว้กับพวกอิสราเอลคือการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเหนือคนทั้งหลาย”

²¹ 1 โครินธ์ 15:27 เพราะว่า “พระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจภายใต้พระบาทของพระบุตร” แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจนั้น ก็รู้ชัดกันอยู่แล้วว่า ยกเว้นพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจพระองค์

²² ในฮีบรู 8:1 “เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

คำว่า “ทรงมาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากนัก” จะไม่สมเหตุสมผลหากนำไปใช้กับพระเจ้า พระบุตรของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าดังที่พระองค์ทรงเป็นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น โดยธรรมชาติแล้วพระองค์จะทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ พระองค์ไม่สามารถ “มาเป็น” ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นก็คือ ยกระดับให้เห็นอกว่าพวกทูตสวรรค์ เพราะนั่นจะหมายถึงว่าทรงต่ำกว่ามาก่อน การที่ผู้เขียนฮีบรูสามารถพูดถึงพระคริสต์ได้ง่ายๆและสบายๆว่า “มาเป็น” ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ ก็แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเขาไม่ได้คิดว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า

ฮีบรู 1:5 เพราะว่าพระเจ้าเคยตรัสกับพวกทูตสวรรค์ใหนบ้างว่า “เจ้าเองเป็นบุตรของเรา วันนี้เราจะได้ให้กำเนิดเจ้า”? หรือตรัสอีกว่า “เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” (ฉบับ ESV)

ความสัมพันธ์แบบบิดากับบุตรนี้ไม่ได้ให้กับทูตสวรรค์ แต่ให้กับกษัตริย์ผู้เป็นพระเมสสิยาห์ (“เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้มาเป็นบิดาของเจ้าแล้ว” สดุดี 2:7) ให้กับซาโลมอน (“เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นบุตรของเรา” 1 พงศาวดาร 28:6) และให้กับผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ (“เพราะว่าในพระเยซู พวกท่านทุกคนจึงเป็นบุตรของพระเจ้า” (กาลาเทีย 3:26) ต่อไปนี้เป็นข้อที่เกี่ยวข้องกัน

สดุดี 2:7 ข้าพเจ้าจะประกาศกฎเกณฑ์ของพระยาห์เวห์ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้มาเป็นบิดาของเจ้าแล้ว”

1 พงศาวดาร 22:10 [ไซโลมอน] จะเป็นบุตรชายของเรา และเราจะเป็บิดาของเขา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาในอิสราเอลเป็นนิตย์ (รวมทั้ง 17:3; 28:6)

สดุดี 89:26 [ดาวิด] จะร้องต่อเราว่า ‘ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ และเป็นศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์’

ฮีบรู 1:6

ฮีบรู 1:6 เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีนั้นเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการพระองค์” (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 1:6 น่าจะเป็นการเชื่อมต่อกันของพระคัมภีร์เดิมสองข้อ คือสดุดี 97:7 (สดุดี 96:7 ในฉบับ LXX) และเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 ในรูปแบบที่ปรากฏในฉบับ LXX (พระคัมภีร์เดิมภาษากรีกหรือเซปทัวจินต์) มากกว่าในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู²³ ลักษณะที่แน่ชัดของการเชื่อมต่อนี้ ไม่อาจกำหนดได้อย่างแน่นอน เนื่องจากฮีบรู 1:6 มีการเชื่อมต่อกันที่ไม่จำกัด โดยใช้สองสามคำจากหนึ่งในข้อต่างๆ และสองสามคำจากข้ออื่น

²³ ในการแปลเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 พระคัมภีร์บางฉบับ (ESV, NJB, NRSV) จะตามฉบับ LXX และบางฉบับ (NASB, HCSB, NIV) จะตามพระคัมภีร์ฮีบรู

แต่เราก็ไม่อาจพลาดการสังเกตความคล้ายคลึงกันในการใช้คำระหว่างฮีบรู 1:6 กับพระคัมภีร์เดิมสองข้อที่อยู่ในฉบับ LXX ตอนนี้จะเทียบฮีบรู 1:6 กับข้อที่คล้ายกันของฉบับ LXX จากสดุดี 96:7 (สดุดี 97:7 ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่) และเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43

ฮีบรู 1:6 เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีนั้นเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสว่า
“ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการ*พระองค์” (ฉบับ ESV)

สดุดี 96:7 ฉบับ LXX “ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระองค์เอ๋ย จงก้มค่านับ*ต่อพระองค์!”
(ฉบับแปลนิวอิงลิชจากฉบับเซปทัวจินต์²⁴)

เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 “ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงยินดีกับพระองค์ บรรดาพระทั้งหลาย
จงก้มกราบ*พระองค์” (ฉบับ ESV; ฉบับ LXX ใช้ “บรรดาบุตรของพระเจ้า”)

เครื่องหมายดอกจัน* บ่งชี้ว่าคำกรีกของคำที่ทำเครื่องหมายไว้ ไม่ว่าจะในพระคัมภีร์ใหม่หรือพระคัมภีร์เดิมภาษากรีก (ฉบับ LXX) ก็คือ *proskyneō* (ซึ่งมีหลายความหมาย ความหมายพื้นฐานคือ “กราบลง” หรือ “กราบไหว้” แต่บางครั้งก็ “นมัสการ”) พระคัมภีร์เดิมสองข้อซึ่งเป็นที่มาของฮีบรู 1:6 คือสดุดี 96:7 (ฉบับ LXX) และเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 ทั้งสองข้อกล่าวถึงพระยาห์เวห์²⁵ ดังนั้น *proskyneō* ซึ่งในฮีบรู 1:6 แปลไว้ว่า “นมัสการ” (ฉบับ ESV) หรือ “กราบไหว้” (ฉบับ NJB, REB) หรือ “การแสดงความเคารพ” (ฉบับ ITNT)²⁶ ในพระคัมภีร์เดิมได้ใช้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าเดียวและเพียงองค์เดียว

ทำไมฮีบรู 1:6 จึงกล่าวว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการพระองค์”? ถ้าข้อนี้มาจากสดุดี 97:7 (96:7 ในฉบับ LXX) และเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 ซึ่งแม้จะมีความไม่แน่นอนบางประการเกี่ยวกับเรื่องนี้ (*คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ของคลาร์ก*,²⁷ ฮีบรู 1:6) มันก็คงเป็นการรวมบางคำจากข้อหนึ่งและบางคำจากอีกข้อหนึ่งเข้าด้วยกัน การเชื่อมต่อกันอาจทำได้โดยไม่มีข้อจำกัด แต่ข้อความโดยรวมก็ไม่ผิดเพี้ยน คือพระเมสสิยาห์ทรงเป็นบุตรหัวปี ดังนั้นพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงจะต้อง “นมัสการพระองค์” (ฉบับ ESV) หรือ “กราบไหว้พระองค์” (ฉบับ NJB, REB) หรือ “เคารพพระองค์” (ฉบับ ITNT) หรือ “เทิดทูนพระองค์” (ฉบับ Douay-Rheims)

พระคริสต์ทรงได้รับเกียรติและสิทธิพิเศษในฐานะบุตรหัวปีที่ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาทูตสวรรค์ ความที่พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าบรรดาทูตสวรรค์ปรากฏให้เห็นในบริบทถัดมาของฮีบรู 1:6 ไม่ต่ำกว่าสามคำกล่าว

²⁴ ฉบับแปลนิวอิงลิชจากฉบับเซปทัวจินต์ เป็นการแปลเชิงวิชาการของฉบับวิจารณ์ที่สำคัญจากฉบับภาษากรีก LXX, the Göttingen Septuaginta editio maior)

²⁵ นั่นเป็นเพราะสดุดี 97 (สดุดี 96 ในฉบับ LXX) กล่าวถึงพระยาห์เวห์ถึงหกครั้ง (ข้อ 1, 5, 8, 9, 10, 12) ส่วนเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 จะพบคำอ้างอิงถึงพระยาห์เวห์ในสองสามข้อก่อนหน้า

²⁶ New Jerusalem Bible (NJB), Revised English Bible (REB), The Idiomatic Translation of the New Testament (ITNT)

²⁷ Clarke's Commentary

ที่ว่า พระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ (ข้อ 4) พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าในลักษณะที่พวกทูตสวรรค์ไม่ได้เป็น (ข้อ 5) พระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาของพระเจ้าในขณะที่พวกทูตสวรรค์ไม่ได้ (ข้อ 3) เนื่องจากฮีบรู 1:6 ตามหลังสามข้อนี้ (3,4,5) มาติด ๆ มันจึงเป็นความต่อเนื่องของแนวความคิด นั่นก็คือ ที่พระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ ดังนั้นทูตสวรรค์ทั้งหมดจึงต้อง “นมัสการพระองค์” หรือ “กราบไหว้พระองค์”

การยกย่องพระคริสต์ขึ้นสูงมีให้เห็นในหนังสือพระกิตติคุณและในจดหมายของเปาโล และจากการแสดงออกของมนุษย์และพวกทูตสวรรค์ ในมัทธิว 2:11²⁸ พวกนักปราชญ์ก็มลงตรงหน้าพระกุมารเยซูและ “นมัสการพระองค์” (ฉบับ ESV) หรือ “กราบไหว้พระองค์” (ฉบับ NJB, REB) หรือ “เทิดทูนพระองค์” (ฉบับ Douay-Rheims) หลายปีต่อมาพระเจ้าได้ทรงยกย่องพระองค์จนกระทั่งว่า “โดยพระนามของพระเยซูนั้นทุกหัวเข่า ทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และใต้พื้นแผ่นดินโลก จะต้องคุกเข่าลงกราบพระองค์” (ฟิลิปปี 2:10) คำว่า “ในสวรรค์” ใช้กับพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าอย่างเด่นชัด และดังนั้นจึงใช้กับฮีบรู 1:6 (“ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการ [หรือเคารพ] พระองค์”) โดยมีความแตกต่างที่ชาวฟิลิปปีกำลังกล่าวถึงสถานการณ์หลังการฟื้นขึ้นจากความตาย

หมายเหตุ: ในบทที่ 8 ของหนังสือเล่มนี้ เราจะตรวจสอบข้อมูลของพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับ *proskyneō* และค้นหาว่าเมื่อคำนี้ใช้กับพระเยซู จะหมายถึง “กราบไหว้” มากกว่าเป็นการนมัสการพระเจ้า

ความจริงที่ว่า *proskyneō* หมายถึง “กราบไหว้” มากกว่า “นมัสการ” เมื่อใช้กับพระเยซู (ดังที่จะเห็นในบทที่ 8) นอกจากนี้ยังพบได้ในบริบทของฮีบรู 1:6 ซึ่งกล่าวถึงสองสิ่งคือ (i) พระคริสต์ทรงเป็นบุตรหัวปี (ii) พระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เกี่ยวกับ (i) นั้น ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ที่บุตรหัวปีเคยถูกนมัสการเป็นพระเจ้า ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ด้วยการรวบรวมชื่อพระคัมภีร์มากกว่า 100 ชื่อในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ที่กล่าวถึงบุตรหัวปี ในทางตรงกันข้าม พระเยซูผู้เป็นบุตรหัวปีทรงประกาศว่า พระบิดาของพระองค์เป็น “พระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว” (ยอห์น 17:3)²⁹ การที่จะใช้ “การแสดงความเคารพ” มากกว่า “การนมัสการ” ในฮีบรู 1:6 จะสอดคล้องกับความจริงนี้ และเป็นการยืนยันว่าพระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ พวกทูตสวรรค์จะต้องกราบไหว้พระคริสต์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าพวกตน และโดยพระนามของพระองค์นั้น ทุกหัวเข่าจะต้องคุกเข่าลงกราบพระองค์ (ฟิลิปปี 2:10)

ฮีบรู 1:8

ฮีบรู 1:8 แต่พระองค์ตรัสถึงพระบุตรว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

²⁸ มัทธิว 2:11 “เมื่อเข้าไปในบ้านก็พบพระกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงมลงนมัสการพระกุมารนั้น แล้วเปิดหีบสมบัติของพวกเขาและถวายเครื่องบรรณาการแก่พระกุมาร คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ”

²⁹ ยอห์น 17:3 “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

พระคทาแห่งความเที่ยงธรรมคือพระคทาแห่งราชอาณาจักรของพระองค์” (ฉบับ ESV)

สดุดี 45:6 ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์

พระคทาแห่งราชอาณาจักรของพระองค์เป็นพระคทาเที่ยงธรรม (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 1:8 เป็นคำอ้างอิงมาจากสดุดี 45:6 จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องสังเกตว่าสดุดี 45 เป็นเพลงสดุดีในการขึ้นครองราชย์ว่า “ข้าพเจ้าร้ายคากลอนของข้าพเจ้าถวายพระราช” (ข้อ 1) ท่านผู้นี้ได้มาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลโดยการเจิม (ข้อ 7 “พระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของพระองค์ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดี”) ซึ่งทำให้เราระลึกถึงว่ากษัตริย์ทั้งหลายของอิสราเอลได้รับการเจิม สดุดี 45 กำลังประกาศการเจิมของกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นครองราชบัลลังก์ของอิสราเอล เห็นได้ชัดเจนว่ากษัตริย์เป็นมนุษย์มากกว่าจะเป็นพระเจ้าเพราะข้อ 2 กล่าวว่า พระองค์มาจาก “บุตรทั้งหลายของมนุษย์”³⁰

ในแง่หนึ่ง กษัตริย์ทรงเป็นมนุษย์ แต่ในอีกแง่หนึ่ง พระองค์ทรงถูกกล่าวว่าเป็นพระเจ้า “ข้าแต่พระเจ้า” นี้จะเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อเราเข้าใจ “พระเจ้า” ในลักษณะเดียวกับคำกล่าวของพระเยซูว่า “เรากล่าวว่าพวกท่านเป็นพระ” (ยอห์น 10:34) ซึ่งเป็นคำอ้างอิงจากสดุดี 82:6 (“เจ้าทั้งหลายเป็นพระ”)³¹

เป็นที่ทราบโดยทั่วกันในหมู่นักวิชาการที่ได้ศึกษาสดุดี 45:6 ว่า แม้ว่ากษัตริย์นั้นจะถูกเรียกว่า “พระเจ้า” หรือ “พระ” (gods) ในข้อนี้ พระองค์ก็ยังคงเป็นมนุษย์ นี้จะเห็นได้จากแหล่งข้อมูลของความเชื่อในตรีเอกานุภาพดังต่อไปนี้

ผู้เขียนเรียกกษัตริย์ของเขาก็คือมนุษย์ว่า “พระเจ้า” (Elohim) เขาไม่ได้หมายความว่ากษัตริย์เป็นพระเจ้า แต่อยู่ในฐานะของพระเจ้าและเป็นตัวแทนของพระองค์ (หนังสืออธิบายสดุดี 45:6 ของ ดร. คอนสแตนติน เบิล)³²

เนื่องจากกษัตริย์ที่เป็นเชื้อสายของดาวิดเป็นผู้รักษาการแทนของพระเจ้านบนโลกนี้ ผู้เขียนสดุดีจึงเรียกกษัตริย์เหมือนกับว่าพระองค์เป็นพระเจ้าที่จุติลงมา การใช้คำพูดที่เกินจริงซึ่งคล้ายกันนี้ปรากฏในอิสยาห์ 9:6³³ ที่กษัตริย์ที่ดีที่สุดแห่งยุคสุดท้ายซึ่งเป็นเชื้อสายของดาวิดได้ชื่อว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (ฉบับ NET กับสดุดี 45:6)

³⁰ สดุดี 45:2 “พระองค์ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลั่งลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

³¹ หรือ “พวกท่านเป็นพระเจ้า” และ “เจ้าทั้งหลายเป็นพระเจ้า” (“You are gods”)

³² Dr. Constable's Expository Notes, on Psalm 45:6

³³ อิสยาห์ 9:6 ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และเขาจะขนานนามของท่านว่า “ที่ปรึกษามหัตถจริย พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานรันดร์ และองค์สันติราช”

เราจะเรียกกษัตริย์ว่า “พระเจ้า” ได้ในแง่ไหนหรือ? เนื่องมาจากว่าการที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งกษัตริย์ในวันออกไกล์ในสมัยโบราณเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อพลเมืองในฐานะตัวแทนของอาณาจักรของพระเจ้า (คู่มือเบื้องหลังพระคัมภีร์ใหม่พร้อมภาพประกอบของซอนเดอร์วาน: พระคัมภีร์เดิม, เล่ม 5, สดุดี 45:6)³⁴

ถึงแม้ว่ากษัตริย์อิสราเอลจะไม่ได้รับการนับถือว่าเป็นพระเจ้า (เหมือนบรรดากษัตริย์ของอียิปต์) มันก็เป็นไปได้ว่าพระองค์อาจถูกเรียกว่าเป็น “พระเจ้า” ในรูปแบบของภาษาที่เกินจริงแบบตะวันออก หรือในฐานะตัวแทนของพระเจ้า (เปรียบเทียบอพยพ 21:6; 22:8, 9, 28; สดุดี 82:6) (คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ใหม่ของซอนเดอร์วาน, ผู้รวบรวม เอฟ เอฟ บรูซ, เกี่ยวกับสดุดี 45:6)³⁵

ความหมายง่าย ๆ และธรรมดาที่สุดคือว่า ซาโลมอนไม่ได้ปกครองแบบเผด็จการเหมือนกษัตริย์ส่วนใหญ่ แต่ปกครองโดยธรรมและเสมอภาคตามกฎหมาย และด้วยเหตุนี้พระบัลลังก์ของพระองค์จะได้รับการสถาปนาเป็นนิത്യ ถึงแม้พระองค์จะถูกเรียกว่าพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้ประทับรอยพระสิริของพระองค์ไว้ในตัวกษัตริย์เหล่านั้น... มันเป็นความจริงที่พวกทูตสวรรค์และพวกผู้พิพากษาที่ถูกเรียกโดยรวมว่า “พระเจ้า” (เอลโฮม), “พระทั้งหลาย” (คู่มืออธิบายสดุดี 45:6 ของจอห์น คาลวิน)³⁶

อย่างไรก็ตาม ถ้ากษัตริย์ถูกเรียกว่า “เอลโฮม” (พระเจ้า) เราควรสังเกตว่าพระองค์ก็ยังถูกระลึกถึงว่า “พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของพระองค์” เป็นผู้ “ทรงตั้งพระองค์ไว้เหนือบรรดาพระสหายของพระองค์” คำฮีบรูว่า “เอลโฮม” มีความหมายกว้างกว่าคำว่า “พระเจ้า” และ “พระทั้งหลาย” ในอพยพ 21:6 และ 22:8-9, 28 (อาจเป็นไปได้ใน 1 ซามูเอล 2:25) ดูเหมือนว่าจะใช้กับผู้พิพากษาที่เป็นมนุษย์ (ดูอพยพ 4:16; 7:1)³⁷ (คู่มืออธิบายการทำความเข้าใจพระคัมภีร์, สดุดี 45:6)³⁸

เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์สูงสุดของอิสราเอล (“พระยาห์เวห์พระมหากษัตริย์ของอิสราเอล” อิสยาห์ 44:6; เปรียบเทียบเศฟันยาห์ 3:15) ดังนั้นราชบัลลังก์ของอิสราเอลจึงเป็นพระราชบัลลังก์ของพระเจ้า กษัตริย์ของอิสราเอลทุกพระองค์ที่ครองบัลลังก์นั้นก็ได้กระทำการครองราชย์ในฐานะผู้รักษาการแทนและเป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์

ไม่ว่าจะกรณีใด อะไรคือประเด็นสำคัญของการยืนยันในความเชื่อตรีเอกานุภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าตามฮีบรู 1:8 (“ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิത്യ”) เพราะนี่จะทำให้ “พระเจ้า” ทรงต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์ชั่วระยะหนึ่ง (ฮีบรู 2:7)? สดุดี 45:7 (ที่อ้างอิงในฮีบรู 1:9)³⁹ กล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของกษัตริย์ผู้ได้รับการเจิม แม้ชื่อก่อนหน้าจะถูกเรียกว่า “ข้าแต่พระเจ้า” ด้วยเหตุนี้

³⁴ Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary: Old Testament, vol.5, Psalm 45:6

³⁵ Zondervan Bible Commentary, F.F. Bruce ed., on Psalm 45:6

³⁶ “Elohim,” “gods”; John Calvin’s Commentary, on Psalm 45:6

³⁷ อพยพ 21:6 ให้นายพาทสนั้นไปเข้าเฝ้าพระเจ้า (หรือ “ผู้พิพากษา” ในฉบับไทยคิงเจมส์) ผู้แปล

³⁸ Understanding the Bible Commentary, Psalm 45:6

³⁹ ฮีบรู 2:7 “พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์ชั่วระยะหนึ่ง และพระองค์ทรงสวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่เขา”

ฮีบรู 1:9 “พระเจ้า ซึ่งเป็นพระเจ้าของพระองค์ ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดี เหนือบรรดาพระสหายของพระองค์”

จึงยังคงมีความแตกต่างของบุคคล ระหว่างพระเจ้ากับกษัตริย์ที่ได้รับการเจิม ถ้าเราระบุคำเรียก “ข้าแต่พระเจ้า” กับพระเยซูที่เป็นพระเจ้า ก็จะทำให้พระเจ้า (ในข้อ 9) เป็นพระเจ้าของพระเจ้า

จุดสำคัญในฮีบรู 1:8 ไม่ได้อยู่ใน “ข้าแต่พระเจ้า” แต่อยู่ที่ “พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์” ราชบัลลังก์ของพระบุตรเป็นราชบัลลังก์นิรันดร์ เพราะเป็นพระราชบัลลังก์ของพระยาห์เวห์ แม้ว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกที่พระยาห์เวห์ได้ทรงสร้างขึ้น (ฮีบรู 1:10 อ้างอิงจากสดุดี 102:25 ซึ่งกล่าวถึงพระยาห์เวห์) จะพินาศไป (ฮีบรู 1:11, 12) แต่มีการกล่าวถึงพระยาห์เวห์ว่า “พระองค์ยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด” (ข้อ 12)

เนื่องจากพระลักษณะที่นิรันดร์ของพระเจ้าและพระบัลลังก์ของพระองค์ ชาวฮิวในสมัยของพระเยซูจึงรู้ว่า “พระคริสต์จะอยู่เป็นนิรันดร์” (ยอห์น 12:34)⁴⁰ เป็นความมั่นใจที่ได้แรงสนับสนุนจากพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อดาวิดว่า “พงศ์พันธุ์ของเขาจะดำรงเป็นนิรันดร์ บัลลังก์ของเขาจะยืนนานเท่าดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา” (สดุดี 89:36, เปรียบเทียบอิสยาห์ 9:7, เอเสเคียล 37:24-25, ดาเนียล 7:14)

แต่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพทั้งหลายก็จะโต้แย้งว่า ผู้เขียนฮีบรูตั้งใจและจงใจใช้สดุดี 45:6 ด้วยถ้อยคำที่ชัดเจนว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์” และนำไปใช้กับพระบุตร มีข้อสังเกตหลายประการที่สามารถตอบในเรื่องนี้ได้ และข้อสังเกตเหล่านี้จะเสริมกัน

ประการแรก พระคัมภีร์หลักที่มีให้ชาวฮิวที่พูดภาษากรีกใช้ในช่วงสมัยของพระคัมภีร์ใหม่ก็คือพระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์ (ฉบับ LXX) ในสมัยนั้นจะไม่สามารถทำเหมือนกับเราในสมัยนี้ได้ คือเลือกพระคัมภีร์ที่จะอ่าน สดุดี 45:6 ว่า “ราชบัลลังก์ของพระเจ้า” (ฉบับ RSV) หรือพระคัมภีร์อีกฉบับกล่าวว่า “ราชบัลลังก์ของพระองค์มาจากพระเจ้า” (ฉบับ NJB) หรืออีกฉบับกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ราชบัลลังก์ของพระองค์” (ฉบับ NIV) ส่วนผู้เขียนถึงชาวฮีบรูไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะต้องอ้างอิงถึงฉบับ LXX ที่มีอยู่ เพราะเขาจะไม่ถือโอกาสลบคำว่า “ข้าแต่พระเจ้า” ออกไปจากพระคัมภีร์ (ฉบับ LXX) ที่เขามีอยู่ ถึงแม้ว่าสิ่งที่เขาต้องการจะพูดก็คือว่า ราชบัลลังก์นั้นดำรงเป็นนิรันดร์ ในการใช้ไม่กี่คำจากสดุดี 45:6 นี้เขาก็จะยกอ้างอิงทั้งประโยค

ประการที่สอง ชาวฮิวโดยรวมไม่เชื่อว่าพระเมสสิยาห์เป็นพระเจ้า และจะไม่นึกถึงสดุดี 45:6 ว่าเป็นหลักฐานในการเป็นพระเจ้าของพระองค์ การเลือกข้อเดียวนี้จากพระคัมภีร์เดิมมาพิสูจน์ว่าพระเมสสิยาห์เป็นพระเจ้านั้นจะเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับชาวฮิวส่วนใหญ่ที่เคร่งศาสนา

ประการที่สาม นักวิชาการพระคัมภีร์หลายคนตระหนักถึงวิธีที่สำคัญในการอ่านสดุดี 45:6 ที่ทำให้ข้อความนั้นเด่นชัดขึ้นสำหรับผู้ที่กำลังรอการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่จะมาปกครองประชาชาติในพระนามของพระเจ้า ในอพยพ 4:16 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่าเขาจะเป็น “เหมือนพระเจ้า” ต่ออาโรน

⁴⁰ ยอห์น 12:34 ผู้สนจึงทูลพระองค์ว่า “เราทราบจากธรรมบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิรันดร์”

สามบทต่อมาในอพยพ 7:1⁴¹ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูสิ เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์” ถ้าพระเจ้าทรงทำให้โมเสส “เป็นพระเจ้า” ต่ออาโรนและเป็น “ดังพระเจ้า” ต่อฟาโรห์ ยิ่งกว่านั้นสักเพียงใด พระองค์จะไม่ทรงทำให้พระคริสต์เป็น “ดังพระเจ้า” ต่อโลก หรือเป็นพระฉายาของพระเจ้า ที่ทำให้มองเห็นพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็นได้หรือ? (เปรียบเทียบกับโคโลสี 1:15)⁴²

ประการที่สี่ ในหมู่นักวิชาการที่ได้ศึกษาสดุดี 45:6 (“ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ ดำรงเป็นนิรันดร์”) ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ (จอห์น คาลวิน) หรือไม่ได้เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ (ไมเคิล เซอร์วีตัส) และไม่ว่าพวกเขาจะเป็นคริสเตียน (เครก บรอยล์) หรือเป็นยิว (โรเบิร์ต อัลเตอร์) ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นโปรเตสแตนต์ (ปีเตอร์ เครก) หรือคาทอลิก (บาทหลวงมิทเชลล์ ดาฮูด)⁴³ ต่างก็ทราบกันโดยทั่วไปว่า ถึงแม้กษัตริย์ในสดุดี 45:6 จะถูกเรียกว่า “พระเจ้า” หรือ “พระ” พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นมนุษย์ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้า ผมได้ตรวจสอบจากแหล่งข้อมูลหลายสิบแห่งทั้งในสมัยก่อนและสมัยปัจจุบัน ก็ไม่มีใครที่แสดงความเห็นที่ขัดกับเรื่องนี้

เราสามารถมั่นใจได้ว่าผู้เขียนถึงชาวฮีบรู ผู้ซึ่งโซกโซนอย่างแท้จริงกับพระคัมภีร์ฮีบรูและวิถีทางของบรรพบุรุษของเขา ก็จะทราบดีว่ากษัตริย์ที่ถูกเรียกว่า “ข้าแต่พระเจ้า” ในสดุดี 45:6 นั้นไม่ใช่ พระเจ้าแต่เป็นมนุษย์ (อันที่จริง พระองค์จะต้องเป็นมนุษย์เพราะพระองค์มาจากเหล่า “บุตรทั้ง หลายของมนุษย์” ข้อ 2)⁴⁴ ดังนั้นหากผู้เขียนถึงชาวฮีบรูสามารถใช้สดุดี 45:6 ข้อเดียวกันนี้กับพระเยซูคริสต์อย่างตั้งใจและด้วยความตระหนักถึงความต่อเนื่องของพระคัมภีร์มากขึ้น แล้วเขาจะไม่คิดถึงพระเยซูในความเข้าใจแบบเดียวกันหรือ ที่พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “ข้าแต่พระเจ้า” ไม่ใช่เพราะพระองค์เป็นพระเจ้า แต่เพราะพระองค์เป็นมนุษย์ที่เป็นตัวแทนของพระเจ้า? เหตุใดผู้เขียนถึงชาวฮีบรูจะเข้าใจฮีบรู 1:8 ในแบบที่ขัดแย้งกับความเข้าใจของเขาในสดุดี 45:6 หรือ? แล้วผู้อ่านที่รับจดหมายของเขาที่เขียนถึงชาวฮีบรูละ ซึ่งแท้ที่จริงก็ได้ชื่อว่าชาวฮีบรู? พวกเขาจะไม่รู้หรือหรือว่าในสดุดี 45:6 กษัตริย์ที่ถูกเรียกว่า “ข้าแต่พระเจ้า” นั้นไม่ใช่พระเจ้าแต่เป็นมนุษย์?

สรุปแล้ว ฮีบรู 1:8 ไม่ได้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ผลกลับเป็นว่าฮีบรู 1:8 จะช่วยบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้มากขึ้นถ้าหากข้อนี้ไม่ได้เชื่อมโยงกันอย่างแนบแน่นกับสดุดี 45:6!

คำอ้างอิงในฮีบรู 1:8 ซึ่งเหมือนกันเลยกับของสดุดี 45:6 ที่ทำให้คริสโตเฟอร์ เอ็ม ทัดเก็ตต์ (อาจารย์ด้านการศึกษาพระคัมภีร์ใหม่ที่อ็อกซ์ฟอร์ด) ต้องระมัดระวังในการให้ความเห็นกับการเป็นพระเจ้าของพระเยซูจากฮีบรู 1:8

⁴¹ อพยพ 4:16 “เขาจะพูดกับประชาชนแทนเจ้า เขาจะเป็นเหมือนปากของเจ้า ส่วนเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้าสำหรับเขา” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย) และ อพยพ 7:1 พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ดูสิ เราตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์”

⁴² โคโลสี 1:15 “พระคริสต์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง”

⁴³ Michael Servetus, Craig Broyles, Robert Alter, Peter Craig-ie, Father Mitchell Dahood

⁴⁴ สดุดี 45:2 “พระองค์ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลังลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอำนาจพระพรพระองค์ท่านตลอดกาล” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

อย่างไรก็ตาม เราควรระมัดระวังไว้หน่อย คำอ้างอิงจากสดุดี 45 เป็นการกล่าวซ้ำของคำสดุดีต่อกษัตริย์ นำเป็นไปได้ว่าไม่มีแนวคิดที่ลงความเห็นว่ากษัตริย์อิสราเอลเป็นพระเจ้าในภาษาดังกล่าวเมื่อถูกใช้ในพระคัมภีร์เดิม และด้วยเหตุนี้เราจึงควรระมัดระวังในการที่กักเอาว่าแนวคิดเช่นนั้นอยู่ในฮีบรูบทที่ 1 ใดๆ ก็ดี ความคิดที่ครอบงำดูเหมือนจะไม่อยู่ที่ว่าจะสามารถเรียกพระบุตรว่า “พระเจ้า” มากนัก แต่อยู่ที่ว่าราชบัลลังก์ของพระบุตรจะ “ดำรงเป็นนิรันดร์” และที่เพราะพระองค์ทรงรักความชอบธรรมและเกลียดชังความชั่วร้าย พระเจ้าจึงได้ทรงเจิมพระองค์เหนือบรรดาพระสหายของพระองค์ ตำแหน่งของพระองค์อยู่เหนือพวกทูตสวรรค์เพราะด้วยจุดยืนในคุณธรรมของพระองค์ พระองค์ทรงได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าให้ครอง “ราชบัลลังก์” ซึ่งจะดำรงเป็นนิรันดร์ (*ความเข้าใจเรื่องพระคริสต์และพระคัมภีร์ใหม่*, หน้า 96-97)⁴⁵

ฮีบรู 1:10

ฮีบรู 1:10 “องค์ผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลกในปฐมกาล และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีพระหัตถ์ของพระองค์” (ฉบับ ESV)

สดุดี 102:25 ในกาลก่อน พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีพระหัตถ์ของพระองค์ (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 1:10 เป็นคำอ้างอิงจากสดุดี 102:25 ข้ออื่นๆในพระคัมภีร์เดิมที่ใช้ภาพที่คล้ายคลึงกันนี้อธิบายถึงการสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกของพระยาห์เวห์คือ อีสยาห์ 42:5, 48:13, 51:13; เยเรมีย์ 32:17; เศคาริยาห์ 12:1⁴⁶

คำว่า “พระองค์” ในเพลงสดุดี 102:25 หมายถึงพระยาห์เวห์จากที่กล่าวไว้ในข้อ 22 (“เพื่อนมัสการพระยาห์เวห์”) ดังนั้นผู้ที่ถูกกล่าวถึงในสดุดี 102:25 จึงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าที่เป็นพระผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก การระบุเช่นนี้ยังมีให้เห็นในข้อต่างๆจากพระคัมภีร์เดิมที่เพิ่งอ้างถึงและในฮีบรูโดยรวม ตัวอย่างเช่น ฮีบรู 2:10 (เปรียบเทียบ 3:4; 11:3) กล่าวถึงพระเจ้าว่า “ในเรื่องที่พระเจ้าทรงนำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรีนั้น ก็เป็นการเหมาะสมแล้ว ที่พระเจ้าผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยพระองค์ จะทรงทำให้ผู้เบิกทางสู่ความรอดของพวกเขาสมบูรณ์โดยความทุกข์ทรมานต่างๆ” ข้อนี้แยกให้เห็นความแตกต่างของบุคคล คือในด้านหนึ่งก็มีพระเจ้า ผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่โดยพระองค์ และอีกด้านหนึ่งก็มีพระเยซู ผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้สมบูรณ์แบบ สิ่งนี้สอดคล้องกับคำสอนโดยรวมที่ว่า พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระผู้สร้างเพียงผู้เดียว

ไม่ว่าเราจะอ่านฮีบรู 1:10 ใดๆ อย่างไรนั้น มันจะเป็นข้อผิดพลาดที่จะเอามาเป็นข้อยกเว้น หรือมาเป็นการขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ฝังแน่นในพระคัมภีร์ว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างเพียงผู้เดียว นี่บ่งชี้ว่าฮีบรู 1:10 และข้อที่ขยายมากขึ้นในข้อ 10-12 นั้นหมายถึงพระยาห์เวห์มากกว่าพระเยซู

⁴⁵ Christopher M. Tuckett, *Christology and the New Testament*, pp.96-97

⁴⁶ อีสยาห์ 42:5 “พระยาห์เวห์พระเจ้า ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงขึงม่านไว้ ผู้ทรงแผ่แผ่นดินโลกและสิ่งที่ยังเกิดออกมาจากโลก ผู้ประทานลมหายใจแก่ประชาชนบนโลก และประทานวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสว่า”

มีเพียงข้อเดียวเท่านั้นที่แยกฮีบรู 1:10 ออกจากฮีบรู 1:8 (“ข้าแต่พระเจ้า พระบัลลังก์ของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์”) การรวมกันของสองข้อนี้แสดงให้เห็นว่า พระยาห์เวห์พระผู้สร้างได้ทรงให้พระบุตรและราชบัลลังก์ของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เนื่องจากพระยาห์เวห์จะทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ (“พระองค์ยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุด” ฮีบรู 1:12) ดังนั้นราชบัลลังก์ของพระคริสต์ก็จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ความเป็นอมตะของพระเจ้านั้นจะเห็นได้ในฮีบรู 1:10-12 ในสามข้อความที่เป็นตัวเอน

ฮีบรู 1:10-12 “ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลกในปฐมกาล และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากฝีพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นจะพินาศ แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านั้นจะเก่าไปเหมือนเสื้อผ้าที่สวมใส่ พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านั้นเหมือนทรงม้วนผ้าคลุม และสิ่งเหล่านั้นจะเปลี่ยนไปเหมือนกับเสื้อผ้า แต่พระองค์ยังทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด” (ฉบับ ESV)

พระคัมภีร์ตอนนี้อ้างอิงมาจากสดุดี 102:25-27⁴⁷ กล่าวถึงความเป็นอมตะของพระยาห์เวห์ ที่ปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด และพระองค์จะยังคงดำรงอยู่แม้ว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะพินาศไป แต่ “พระเจ้าพระบุตร” ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพสามารถตายได้ และไม่มีความเป็นอมตะดังที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์ตอนนี้ ฉะนั้นฮีบรู 1:10-12 จะไม่สามารถเป็นจริงได้อย่างแท้จริงกับพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป (ยอห์น 1:29)

เรื่องการใช้สดุดี 102:25 ในฮีบรู 1:10 และกลายเป็นเรื่องธรรมดามากขึ้นในการใช้ข้อความของพระคัมภีร์เดิมในฮีบรู คือถ้าผู้เขียนถึงชาวฮีบรูไม่ได้กำลังใช้ข้อต่างๆ จากพระคัมภีร์เดิมที่กล่าวถึงพระยาห์เวห์มาใช้กับพระเยซูตามอำเภอใจ (ทั้งๆที่ชาวยิวเชื่อว่าพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้าเป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า) หรือไม่ก็มีเหตุผลสำคัญในการทำให้มีความเชื่อมโยงกัน และจะมีเหตุผลอะไรได้นอกจากว่าพระเยซูคือผู้ที่เป็นตัวแทนของพระยาห์เวห์อย่างสมบูรณ์ และเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ปรากฏพระองค์อยู่จริง โดยที่พระเจ้าสถิตอยู่ในพระกายของพระองค์ (“ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้าดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” โครินธ์ 2:9)?

จดหมายถึงชาวฮีบรูเขียนโดยชาวยิวถึงพี่น้องชาวยิวที่เชื่อ จะมีใครสงสัยไหมที่ชาวยิวพวกนี้เป็นผู้เชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวอย่างแน่วแน่? แม้แต่ไฟโลซึ่งเป็นชาวยิวผู้มีความเป็นกรีกที่ซุ่มซอกในปรัชญากรีก ก็เป็นผู้เชื่อในพระเจ้าเพียงองค์เดียวอย่างแน่วแน่ มันจึงขัดกับเหตุผลที่จะเป็นความเชื่อในตรีเอกานุภาพแต่เดิมจากฮีบรูบทที่ 1

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าผู้เขียนถึงชาวฮีบรูผู้ซุ่มซอกในพระคัมภีร์ฮีบรู ทราบดีว่าข้อจากพระคัมภีร์เดิมที่เขากำลังยกอ้างมานั้นอ้างอิงถึงพระยาห์เวห์ แล้วทำไมเขาจะอ้างอิงข้อเหล่านี้ว่าเกี่ยวกับพระบุตรล่ะ?

⁴⁷ สดุดี 102:25 “ในกาลก่อนพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้จะพินาศ แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์ทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้เหมือนเสื้อผ้า แล้วมันก็สิ้นไป แต่พระองค์ทรงเหมือนเดิม และปีเดือนของพระองค์ไม่มีที่สิ้นสุด”

ผู้เขียนถึงชาวฮีบรูคิดว่าพระบุตรเป็นพระยาห์เวห์เองไหม? ถ้าเขาคิดเช่นนั้น พระยาห์เวห์ก็จะเป็น “บุตรหัวปี” ที่ถูกนำ “เข้ามาในโลก” (ฮีบรู 1:6)!⁴⁸ คำตอบนี้ใช้ไม่ได้ ปัญหาในการถามของเราอยู่ในวิธีที่เรากำหนดกรอบคำถามของเรา นั่นก็คือ ด้วยข้อสันนิษฐานว่าข้อเหล่านี้จากพระคัมภีร์เดิมที่อ้างอิงในฮีบรูนั้นใช้กับพระบุตร มากกว่าจะใช้กับการเสด็จมา หรือการปรากฏพระองค์ หรือการสำแดงของพระองค์ในโลกนี้ ข้อเหล่านี้จากพระคัมภีร์เดิมที่ยกอ้างในฮีบรูนั้นใช้กับการเสด็จมาของพระบุตร นั่นก็คือกับการที่พระองค์ได้ทรง “ถูกนำเข้ามาในโลก” (ฮีบรู 1:6) และการเข้ามาในโลกของพระบุตรก็เกี่ยวข้องกับการเสด็จเข้ามาของพระเจ้าในโลกนี้ด้วย ด้วยความเข้าใจเช่นนี้เท่านั้นที่ความเข้าใจต่อเนื้อหรือความเชื่อมโยงของข้อในพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับพระยาห์เวห์จึงจะสมเหตุสมผลในหนังสือฮีบรู ดังนั้นเราก็จะเห็นว่าฮีบรูบทที่ 1 ตอกย้ำถ้อยคำที่ได้ประกาศในคำขึ้นต้นของย่อหน้าว่า พระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกและได้สถิตในพระเยซู

จากแนวความคิดที่ปรากฏในฮีบรูบทที่ 1 นั้นเห็นชัดเจนว่า ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ความต่อเนื่องทั้งหมดของคำอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิมจะเกินจำเป็น เพราะคำอ้างอิงเหล่านั้นจะทำให้คำกล่าวเหล่านั้นชัดเจนในตัวเอง ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า มันก็ชัดเจนโดยไม่ต้องกล่าวว่าราชบัลลังก์ของพระองค์จะ “ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (ข้อ 8) และพระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์ อันที่จริง ความเชื่อในตรีเอกานุภาพเผชิญกับปัญหาที่แก้ไม่ออก คือที่พระเยซูผู้ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นพระเจ้าได้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์ (2:9)⁴⁹ แล้วก็ทรง “มาเป็น” ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ (1:4)⁵⁰ ซึ่งหมายความว่าก่อนหน้านี้ทรงต่ำกว่าด้วยเหตุผลที่คล้ายคลึงกันนี้ มันจึงเป็นปัญหาที่จะกล่าวว่า พระเยซูที่เป็นพระเจ้านั้นทรง “ได้รับ” พระนามที่ประเสริฐกว่านามของพวกทูตสวรรค์ (ข้อ 4) ฮีบรูบทที่ 1 ซึ่งไม่ได้สนับสนุนความคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเกี่ยวกับ “พระเจ้าพระบุตร” เลยนั้น ได้ทำให้แนวคิดเกี่ยวกับ “พระเจ้าพระบุตร” อ่อนลงอย่างได้ผล

แต่ถ้าพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า เป็นมนุษย์ที่แท้จริงเหมือนมนุษย์คนอื่น ๆ ทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์ในฮีบรูบทที่ 1 ก็จะมีค่าสำคัญสูงสุด มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งที่พระยาห์เวห์จะทรงยกย่องมนุษย์ให้มีศักดิ์ศรีสูงสุด มนุษย์ที่ต้องตายถูกทำให้ไม่ตาย และของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์ได้ประทานให้แก่ทุกคนที่อยู่ในพระคริสต์ “เพราะว่าสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้ต้องสวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย” (1 โครินธ์ 15:53) ประชากรของพระเจ้าผู้เป็นธรรมิกชน จะได้ครองร่วมกับพระคริสต์ในศักดิ์ศรีและฤทธิ์อำนาจ

⁴⁸ ฮีบรู 1:6 เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีนั้นเข้ามาในโลก ก็ตรัสว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการ*พระบุตร”

⁴⁹ ฮีบรู 2:9 “แต่เราก็เห็นว่าพระเยซู ผู้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่งนั้น ทรงได้รับพระสิริและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะพระองค์สิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงได้วายพระชนม์เพื่อทุกคน”

⁵⁰ ฮีบรู 1:4 “พระองค์ทรงมาเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากนัก เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงได้รับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของพวกทูตสวรรค์”

ราชอาณาจักรกับราชอาณาจักร และความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาราชอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่บรรดาผู้บริสุทธิ์ คือประชากรขององค์ผู้สูงสุดนั้น แผ่นดินของท่านเหล่านี้จะเป็นแผ่นดิน นิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่านเหล่านี้ (ดาเนียล 7:27; เปรียบเทียบวิวรณ์ 1:6; 5:10)

พระพรอันยิ่งใหญ่ที่ประทานให้กับพระเยซู กษัตริย์ผู้เป็นพระเมสสิยาห์⁵¹ จะถูกแบ่งปันให้กับประชากรของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นศิระของร่างกาย และพระพรที่เทลงบนศิระนั้นก็เพื่อประโยชน์ของร่างกายเช่นกัน นั่นเป็นความรักที่ไม่มีขอบเขตและพระทัยที่กว้างของพระเจ้าซึ่งมอบให้กับมนุษย์ในพระคริสต์ ที่จริงแล้วหนังสือฮีบรูเขียนถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซูมากกว่าจดหมายใดๆ ในพระคัมภีร์ใหม่

การที่พระเยซูทรงถูกยกย่องในสวรรค์สถานให้ “สูงส่งเหนือกว่าทุกภูตผีที่ครอบครอง ทุกภูตผีที่มีอำนาจ ทุกภูตผีที่มีฤทธิ์เดชและทุกภูตผีที่ปกครอง และเหนือกว่านามทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึง” (เอเฟซัส 1:21) และการที่พระเยซูประทับที่ “เบื้องขวาของพระเจ้าสูงสุด” (ฮีบรู 1:3) นั้น บางคนอาจคิดว่าขณะนี้พระเยซูทรงอยู่ไกลเกินเอื้อมจากมวลมนุษย์ในสถานการณ์ที่น่าสงสารและแร้นแค้นของพวกเขา กระนั้นก็ดี พระเจ้าและพระเยซูคริสต์บุตรของพระองค์ก็ให้มีเราอยู่ในความตั้งพระทัยของพระองค์ โดยทรงขยายพระพรนิรันดร์ในพระคริสต์มาถึงเรา รวมถึงเรื่องของชีวิตนิรันดร์!

ฮีบรู 2: การไตร่ตรองฝ่ายวิญญาณ

แม้ว่าเสาหลักที่สามของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือฮีบรูบทที่ 1 แต่เราจะกล่าวถึงสองสามสิ่งเกี่ยวกับบทที่ 2 ด้วยการไตร่ตรองในฝ่ายวิญญาณ บทนี้ก็เหมือนกับบทที่ 1 ที่จะให้เห็นความต่อเนื่องกันของข้อในพระคัมภีร์เดิมที่ตอกย้ำอย่างชัดเจนถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซู

ฮีบรู 2:6 มีคนกล่าวเป็นพยานในบางแห่งว่า “มนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา หรือบุตรมนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?”

เราจะเห็นฐานะที่สำคัญของมนุษย์ในแผนการนิรันดร์และการมองของพระเจ้าอีก ฮีบรู 2:6 เป็นการอ้างอิงจากข้อพระคัมภีร์เดิมหลายข้อ

สดุดี 8:4 ...มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา? และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?

สดุดี 144:3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่า ที่พระองค์เอาพระทัยใส่เขา? หรือบุตรของมนุษย์เป็นอะไรเล่า ที่พระองค์ทรงคิดถึงเขา?

⁵¹ เมสสิยาห์ หมายถึงผู้ที่ถูกเจิมไว้ หรือหมายถึง “พระคริสต์” (ผู้แปล)

โยบ 7:17 มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า พระองค์จึงทรงถือว่าเขาสาคัญนัก และเป็นผู้ที่พระองค์ใส่พระทัย

ฮีบรูกล่าวต่อไปดังนี้

ฮีบรู 2:7-8 พระองค์ทรงทำให้เขาดำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง พระองค์ได้ทรงสวมมงกุฎแห่งศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่เขา ทรงทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา (ฉบับ ESV)

ต่อไปนี้เป็นข้อความอ้างอิงจากสดุดี 8:5-6 ที่เราเห็นบางอย่างเด่นชัดเมื่ออ้างอิงจากฉบับ NASB และ NIV (โปรดสังเกตตัวเอียง)

ฉบับ NASB แต่พระองค์ได้ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระเจ้าแต่หนึ่งเดียว และทรงสวมศักดิ์ศรีกับความยิ่งใหญ่ให้แก่เขา! พระองค์ทรงให้เขาปกครองผลงานจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา

ฉบับ NIV พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้ต่ำกว่าบรรดาทูตสวรรค์แต่หนึ่งเดียว และทรงสวมศักดิ์ศรีและเกียรติให้แก่พวกเขา พระองค์ทรงตั้งพวกเขาให้ปกครองผลงานจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าของพวกเขา

การแปลของสองฉบับนี้แตกต่างกันอย่างน่าตกใจในประโยคส่วนแรกว่า “พระองค์ได้ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระเจ้าแต่หนึ่งเดียว” (ฉบับ NASB) กับ “พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้ต่ำกว่าบรรดาทูตสวรรค์แต่หนึ่งเดียว” (ฉบับ NIV) ความไม่ตรงกันนี้เกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่า ในสดุดี 8:5 พระคัมภีร์ฮีบรูใช้คำ *Elohim* (พระเจ้า) ในขณะที่พระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ LXX ใช้คำ *angelos* (ทูตสวรรค์ หรือ ผู้สื่อสาร)

สองข้อถัดมาในฮีบรูก็กล่าวอย่างจุดที่พระเยซูทรงถูกทำให้ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง

ฮีบรู 2:8-9 ขณะนี้เรายังไม่เห็นที่ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา แต่เราเห็นว่าพระองค์ผู้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง ซึ่งก็คือพระเยซูนั่น ทรงได้รับพระสิริและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะการสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน.... (ฉบับ ESV)

ในข้อที่อ้างอิงทั้งหมดนี้ เราไม่ได้เห็นแต่เฉพาะการมุ่งความสนใจไปที่มนุษย์เท่านั้น แต่ยังเห็นข้อเท็จจริงด้วยว่า ผู้เขียนถึงชาวฮีบรูยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ (“มนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา หรือบุตรมนุษย์เป็นใครเล่าที่พระองค์ทรงหว่านโยเขา?”) โดยไม่ให้คำอธิบายหรือบอกความประสงค์ไว้ และไม่มีคำพูดเป็นนัยที่อ้างถึงความเป็นพระเจ้าหรือการดำรงอยู่ก่อนแต่อย่างใด

ข้อถัดมาในฮีบรู 2:10 ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างพระองค์ผู้ทรงให้ทุกสิ่งดำรงอยู่ (พระเจ้า) กับพระองค์ผู้ที่ถูกทำให้สมบูรณ์ด้วยความทุกข์ทรมาน (พระเยซู) ทั้งสองเป็นสองบุคคลที่แตกต่างกันโดยที่บุคคลแรกเป็นผู้ทำให้บุคคลหลังสมบูรณ์

เป็นการเหมาะสมแล้วที่พระองค์ (พระเจ้า) ผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยพระองค์ ทรงนำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรีนั้น จะทรงทำให้ผู้เบิกทางสู่ความรอดของพวกเขา (พระเยซู) สมบูรณ์ด้วยความทุกข์ทรมาน (ฮีบรู 2:10)

สี่ข้อต่อมา ฮีบรู 2:11-14 มีถ้อยคำที่เด่นชัด

ฮีบรู 2:11 เพราะที่จริงแล้ว ทั้งผู้ที่ทำให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้บริสุทธิ์ ก็มาจากพระองค์ (พระเจ้า) เดียวกัน สิ่งนี้อธิบายว่าทำไมพระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเห็นว่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นพี่น้อง (ฉบับ ITNT)⁵²

ฮีบรู 2:12 “เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน” (ฉบับ ITNT)

ฮีบรู 2:13 และ “เราเองจะไว้วางใจในพระองค์” แล้วยังตรัสอีกว่า “ดูเถิด ตัวเรากับบรรดาบุตรที่ พระเจ้าประทานแก่เรา” (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 2:14 เพราะในเมื่อบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดเช่นไร พระองค์เองก็ทรงมีส่วนเช่นนั้นด้วยเช่นกัน (ฉบับ ESV)

ข้อแรกของข้อเหล่านี้คือฮีบรู 2:11 กล่าวว่าผู้ที่ทำให้บริสุทธิ์ (พระเยซู) และคนทั้งหลายที่ได้ถูกทำให้บริสุทธิ์ (บรรดาผู้เชื่อ) ก็มาจากพระเจ้าองค์เดียวกัน พระเยซูผู้สมบูรณ์แบบ ไม่ทรงละอายที่จะยอมรับผู้ที่ในเวลาที่ยังไม่สมบูรณ์แบบว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ คำว่า “พี่น้อง” ยังปรากฏในข้อที่สองของข้อเหล่านี้คือฮีบรู 2:12 ซึ่งเป็นข้อความอ้างอิงจากสดุดี 22:22 (21:23 ในฉบับ LXX) ที่กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะบอกเล่าพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ในท่ามกลางชุมนุมชน ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์”

โดยเหตุที่พระเยซูเป็นมนุษย์ที่แท้จริง พระองค์จึงเป็นพี่น้องของเรา แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพกล่าวว่าพระเยซูก็ทรงเป็นพระเจ้าด้วย ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ที่พระเจ้าจะเป็นพี่น้องของเรา! เนื่องจากการเชื่อมโยงแบบนี้เป็นปัญหาทางศาสนศาสตร์และเป็นปัญหายุ่งยากเฉพาะของผู้เชื่อในตรีเอกา

⁵² ฮีบรู 2:11 “เพราะทั้งผู้ชำระให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มีพระบิดาองค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง”

นุภาพ บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจึงมักจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริงจากพระคัมภีร์ว่าพระเยซูทรงเป็นพี่น้องของเรา

ในข้อที่สี่ ฮีบรู 2:14 คำว่า “มีส่วนเช่นไร” และ “ก็มีส่วนเช่นนั้น” แปลจาก *koinōneō* และ *metechō* ตามลำดับ ทั้งสองคำนี้ “มีความหมายแทบจะเหมือนกัน” (โมลตัน & มิลลิแกน, *คำศัพท์ในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก, koinōneō*)⁵³ เนื่องจากพระเยซูทรงมีความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเรา พระองค์ทรงมี “เนื้อและเลือด” ของ “บุตรทั้งหลาย” (ผู้เชื่อทั้งหลาย) ซึ่งจริง ๆ แล้วก็คือเนื้อหนังและเลือดของมนุษย์ทั้งหลาย

ข้อที่สามของข้อเหล่านี้คือฮีบรู 2:13 สะท้อนให้เห็นสดุดี 16:1 ที่กล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ในพระองค์” ฉบับ LXX (15:1) กล่าวว่า “ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้าของ ข้าพระองค์ปกป้องข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์หวังใจในพระองค์” (ANETS) ความคิดที่คล้ายคลึงกันนี้เกี่ยวกับการเข้าลี้ภัยในพระเจ้าจะเห็นได้จากสดุดี 18:2 (“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระศิลาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ในพระองค์”); สดุดี 36:7 (“บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์”); และสดุดี 91:2 (ข้าพเจ้าจะทูลพระยาห์เวห์ ผู้ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์ไว้วางใจ) ทำไมหนังสือฮีบรูจึงอ้างถึงคำกล่าวเหล่านี้ในสดุดี ถ้าไม่ใช่เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงมีความไว้วางใจในพระเจ้าเหมือนที่ “บุตรทั้งหลาย” ไว้วางใจ (เหล่าสาวกของพระองค์, เปรียบเทียบอิสยาห์ 8:18)?

นอกจากนี้ยังมีอิสยาห์ 12:2 (“พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว”) ซึ่งแฝงคำพูดเป็นนัยที่ใช้เยาะเย้ยพระเยซูเมื่อทรงถูกตรึงกางเขนว่า “เขาวางใจพระเจ้า ก็ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเขาตอนนี้เถิด ถ้าพระองค์พอพระทัยในตัวเขา” (มัทธิว 27:43) นี่คือการอ้างคำที่ไม่เป็นมิตรของผู้นำศาสนาที่ถึงอย่างไรก็ยอมรับการไว้วางใจในพระเจ้าของพระองค์ แต่สิ่งที่น่าแปลกใจก็คือเหตุผลของพวกเขาที่ยอมรับความไว้วางใจในพระเจ้าของพระเยซูก็คือ “เพราะเขากล่าวว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ข้อ 43)⁵⁴

ในสมัยที่เราเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพนั้น เราเข้าใจการอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้านี้คือการอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า ในพระกิตติคุณยอห์นบางคนใช้การเชื่อมโยงที่ไม่มีมูลความจริงนี้เพื่อขวางปาและกล่าวหาพระเยซู (ยอห์น 10:33-36; 19:7)⁵⁵ แต่ก็น่าแปลกใจหรืออาจจะไม่แปลกใจก็คือ บรรดาผู้นำของอิสราเอลไม่รู้ถึงความเชื่อมโยงนั้น (ดังที่เราจะเห็นในบทต่อไป) แต่เข้าใจการอ้างตัวในการเป็น “บุตรของพระเจ้า” ของพระเยซูว่าแสดงให้เห็นถึงความไว้วางใจในพระเจ้าของพระองค์ว่าเป็นพระบิดาของพระองค์ (มัทธิว 27:43; ฮีบรู 2:13)⁵⁶ ความเข้าใจของพวกเขาถูกต้อง เพราะพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า

⁵³ “share” and “partook”; Moulton & Milligan, *Vocabulary of the Greek NT, koinōneō*

⁵⁴ มัทธิว 27:43 “เขาวางใจพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยก็ขอให้ช่วยเขาเดี๋ยวนี้เถิด เพราะเขากล่าวว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

⁵⁵ ยอห์น 19:7 พวกเขาตอบท่านว่า “เรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาสมควรตาย เพราะเขาตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

⁵⁶ ฮีบรู 2:13 “เราเองจะไว้วางใจในพระองค์ท่าน ทั้งยังตรัสอีกว่า ตัวเรากับบรรดาบุตรที่พระเจ้าประทานแก่เราอยู่นี้แล้ว”

เรียกพระเจ้าว่า “อับบา พระบิดา” (มาระโก 14:36)⁵⁷ เหมือนเด็กที่ไว้วางใจในบิดาของเขา พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้เรียกพระเจ้าว่าพระบิดา และไว้วางใจในพระองค์อย่างทั้งหมดเหมือนที่พระองค์ได้ทรงไว้วางใจ

⁵⁷ มาระโก 14:36 พระองค์ทูลว่า “อับบา (พ่อ) ทุกสิ่งเป็นได้สำหรับพระองค์ ขอโปรดให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด”